

SCI-FI BESTSELLER

PETER F.
HAMILTON
KRONIKA PADLÝCH
PROPAST NA KONCI SNŮ

PLANETA9 | PŘEKLAD MARTIN KRÁLOVEC

Propast na konci snů

Sága Společenství

PANDOŘINA HVĚZDA

Bariéra

Invaze

JIDÁŠ ZBAVENÝ POUT

Pronásledování

Poslední hlídka

PRÁZDNOTA

Sny

Čas

Evoluce

KRONIKA PADLÝCH

Propast na konci snů

Bezhvězdná noc

Peter F. Hamilton

KRONIKA PADLÝCH
Propast na konci snů

Peter F. Hamilton

KRONIKA PADLÝCH

Propast na konci snů

The Abyss Beyond Dreams

Copyright © Peter F. Hamilton, 2014

Czech edition © Martin Královec – Planeta9, 2024

Translation © Martin Královec, 2024

ISBN 978-80-88626-24-4 (tištěná kniha)

ISBN 978-80-88626-25-1(ePub)

ISBN 978-80-88626-26-8(mobi)

ISBN 978-80-88626-27-5(pdf)

ČASOVÁ OSA SPOLEČENSTVÍ

- 1000000** př. n. l. (*přibližně*) raielská armáda napadla Prázdnotu, nikdy se nevrátila
- 1200 n. l.** domovská soustava Dokonalých a odpadlých
Dokonalých je uzavřena do silových polí Anomiňanů
- 1900** Hvězdoplavec havaroval na Vzdálené, čtyři sta světelných let od Země
- 2037** první pokus o lidské omlazení, Jeff Baker
- 2050** Nigel Sheldon a Ozzie Isaacs otevřeli červí díru na povrchu Marsu
- 2057** otevřena červí díra na Proximě Centauri, začátek mezihvězdné kolonizace
- 2100** osídleno osm nových světů, oficiální založení Mezihvězdné rady Společenství, „Parlamentu světů“
- 2100 (*a nadále*)** masivní rozmach lidského osídlení po obyvatelných planetách; vzestup průmyslových světů Velká15
- 2102** založeno Huxleyho útočiště, s ústavně zakotvenými genetickými modifikacemi
- 2150** hvězda Dokonalých bez povšimnutí zmizela z pozemské oblohy
- 2163** na oběžné dráze kolem Icalanise objeven *Výsostný anděl*
- 2222** v Huxleyho útočišti se narodila Paula Myo
- 2270** hvězdný pár Dokonalých popsán jako Dysonův pár
- 2380** Dudley Bose pozoruje zmizení Dysonu Alfa
- 2381** vesmírná loď *Druhá šance* přilétá k Dysonu Alfa
- 2381–2383** válka s Hvězdoplavcem
- 2384** první kolonizační flotila (dynastie Brandtů) odlétá založit kolonii mimo Společenství
- 2545 (*a nadále*)** použití velkých vesmírných lodí na zakládání „Vnějších“ světů
- 2550** založena Průzkumná flotila Společenství pro průzkum galaxie za Vnějšími světy
- 2560** loď *Endeavor* pod vedením kapitána Wilsona Kima obletěla galaxii a objevila Prázdnotu
- 2603** flotila objevila sedm lodí typu *Výsostný anděl*

- 2620** Raielové potvrdili, že jsou prastarou galaktickou rasou, která prohrála válku s Prázdnou
- 2833** dokončení prvního stupně PNP (progresivní neuronové prostředí); Významné rodiny si do PNP začínají stahovat vzpomínky
- 2867** projekt gigaživota dynastie Sheldonů byl částečně úspěšný, první bionické doplňky pro regeneraci a léčbu lidí
- 2872** začátek kultury rozšířených, bionicky vylepšených lidí, společnost dlouhého a pomalého života, odmítání komerce a starých politických ideologií
- 2913** Země začíná vstřebávat „zralé“ lidi do PNP, začátek vnitřní migrace
- 2984** ustavení radikálních rozšířených, toužících změnit lidskou rasu na kulturu rozšířených
- 3000** kolonizační flotila Sheldonovy dynastie (30 vesmírných lodí) opouští Společenství, údajně s transgalaktickým pohonem
- 3001** Ozzie vytvoří efekt jednotného nervového provázání, známý jako gaiapole
- 3040** Společenství přizváno na stanici Centurion, raielskou pozorovatelnou Prázdnoty, spojený výzkum různých mimozemských druhů
- 3120** PNP oficiálně vládne Zemi; celková pozemská populace čítá padesát milionů (aktivovaná těla) a klesá
- 3126** vyslána transgalaktická kolonizační flotila dynastie Brandtů
- 3150** založen vnější svět Ellezelinem
- 3255** Kerry, radikální anděl rozšířených, přilétá na Anagasku, Inigovo početí
- Tato éra (doba nejistá)*** Edeard narozen v Prázdnotě
- 3320** Inigo zahajuje turnus v hvězdné soustavě Centurion, jeho první sen
- 3324** Inigo se usazuje na Ellezelinu a zakládá hnutí Živoucí sen; zahájena stavba Makkathranu2

SEZNAM POSTAV

SPOLEČENSTVÍ

Nigel Sheldon, vynálezce technologie červích děr

Paula Myo, vrchní vyšetřovatelka, Direktoriát vyšetřování
vážných zločinů

VESMÍRNÁ LOĎ *RUMĚLKOVÁ*

Cornelius Brandt, kapitán

Laura Brandtová, molekulární fyzička

Ibu, profesor gravitoniky

Joey Stein, teoretik hyperprostoru

Ayanna, fyzička kvantového pole

Rojas, pilot raketoplánu

BIENVENIDO

Slvasta, poručík chamského pluku, vůdce revoluce

Ingmar, kavalerista, chamský pluk, Slvastův přítel

Quanda, polesného dcera

Bethaneve, daňová úřednice, vůdkyně revoluce

Javier, řezník, vůdce revoluce

Coulán, úředník, vůdce revoluce

Arnice, major, Spojená plukovní rada

Lancia, mladá dívka z vyšších vrstev

Gelasis, plukovník, Spojená plukovní rada

Bryan-Anthony, vůdce Krasolánských odborů

Philious, Kapitán

Aothori, První důstojník

Trevene, šéf Kapitánské policie

Garvin, profesor, Institut pro výzkum Padlých

Kysandra, majitelka statku Blairů

Sarara, Kysandřina matka

Ma Ulvon, šéfka podsvětí

Akstan, sym Ma Ulvon

Russel, syn Ma Ulvon

Madeline, bordelmamá, hotel Helvin

Demitri, PNPdroid

Marek, PNPdroid

Valeri, PNPdroid

Fergus, PNPdroid

Yannrith, bývalý seržant, chamský pluk

Andricea, bývalá členka chamského pluku

Tovakar, bývalý člen chamského pluku

KNIHA PRVNÍ

**Dvacet sedm hodin a čtyřicet
dva minut**

O probouzení ve fázových komorách věděla Laura Brandtová vše. Podobalo se závěru stařícké omlazovací kúry, kterou svého času podstupovala, ještě před tím, než bionika a sekvenování genů Pokročilých do lidské DNA prakticky zrušily proces stárnutí. Příjemně pomalu se jí navrátí vědomí, tělo se plynule prohřeje, a pokud by i tak cítila nepohodlí či dezorientaci, jejich osten otupí výživové infuze a tisíci prostředky. Až bude úplně probuzená a připravená otevřít oči, bude to, jako by se právě probírala z pořádného spánku, plná očekávání a nadšení z nastávajícího dne. Bohatá snídaně složená z lívanců, křupavé slaniny, javorového sirupu a vychlazeného pomerančového džusu (bez ledu, prosím) bude stylovým završením návratu k vědomí a příjemným zážitkem. A tentokrát to už na téhle cestě k hvězdokupě za hranicemi Mléčné dráhy bude naposledy a dynastie Brandtů bude připravena začít znovu a založit novou civilizaci, úplně jinou než vyčpělé Společenství, které opustili.

Kromě toho existovalo také nouzové vyproštění z komory, posádkou nazývané komora gomora.

Někdo udeřil do červeného tlačítka na plášti fázové komory. Dosud prochládlé tělo zaplavují silné oživovací medikamenty. Z tepen na krku a stehnech se odpojují dlouhé jehly. Do zkoušených svalů dostává křeče. Měchýř vysílá do mozku zběsilé signály, přičemž nouzové vyproštění již automaticky vytáhlo katetr – lépe to navrhnout nešlo, moc dík. Ale nebylo to tak hrozné jako bolest hlavy hrozící prasknutím lebky a stažená bránice reagující na zhoršující se žaludeční nevolnost.

Laura otevřela oči. Zastřené příšerné světlo. Otevřená ústa a zvracení. Sevřené břišní svaly ji přiměly se v kóji posadit. Uhodila se do hlavy o špatně otevřené víko komory.

„Sakra práce.“ Červené mžitky po ráně do hlavy doplnily matoucí rozmazané tvary. Vyklonila se a znovu zvracela.

„Jen klid,“ ozvalo se.

Někdo ji chytil za ramena a podpíral ji při dávení. Objevila se pod ní plastová mísa a zachytila většinu odporné tekutiny.

„Ještě?“

„Co?“ zasténala Laura.

„Budeš ještě blinkat?“

Laura na něj jen zavrčela, bylo jí tak špatně, že na to nedokázala odpovědět. Každíčká část těla ji naléhavě upozorňovala na svůj žalostný stav.

„Zhluboka dýchej,“ řekl jí ten hlas.

„To snad...“

Třásla se tak, že jí dělalo potíže vůbec se nadechnout, natož nějaké jogínské rozdýchávání. Blbej hlas –

„Vedeš si dobře. Za chvíli začnou působit povzbuzující léky.“

Laura polkla – v hrdle ji pálila hnusná kyselina –, ale dýchalo se jí o něco lépe. Tak špatně jí nebylo několik staletí. To sice nebyla povzbudivá myšlenka, ale aspoň dávala smysl. *Proč mi nezabírá bionika?* Malé molekulární strojky obohacující všechny buňky by už měly tělu pomáhat k normálu. Pokoušela se mžouravě zaostřit na ta světélka, bylo jí jasné, že něco budou ikonky exozobrazení, ale bylo to zkrátka příliš obtížné.

„Komora gomora jak víno, co?“

Laura konečně poznala, kdo k ní mluví. Andy Granfore, medik z *Rumělkové* – celkem slušnej chlap; mluvili spolu na předletovém večírku. Rozklepaně se nadechla. „Co se stalo? Proč jste mě vytáhli takhle?“

„Kapitán tě chce mít na nohou. A nemáme moc času. Omlouvám se.“

Lauře se podařilo zaostřit na Andyho tvář a rozeznala povědomý bachratý nos, černé pytle pod světle hnědýma očima a šedivějící, do všech stran trčící vlasy. Takto stará a unavená tvář nebyla ve Společenství obvyklá, díky kosmetickému genovému sekvenování všichni vypadali dokonale. Lauře vždy připadalo, že lidstvo je jako rasa mladých supermodelů – což mu nemusí jít nutně k duhu. Cokoliv menšího než dokonalost je buď módní postoj, nebo upřímné osobní vyjádření *trhněte si* obecné konformitě.

„Je Rumělková poškozena?“

„Ne.“ Nervózně se usmál. „Ne tak úplně. Prostě se ztratila.“

„Ztratila?“ To byla nejspíš ještě znepokojivější odpověď. Jak se můžete ztratit, když letíte k hvězdokupě s průměrem dvacet tisíc světelných let? Něco tak velkého přece nemůžete přehlédnout. „Co je to za blbost?“

„Kapitán ti to vysvětlí. Pojdme na můstek.“

Laura tiše požádala u-patrona o přehled situace. Nejrozšířenější pomocná programová rutina běžící v makrobuněčných klastrech a vybavená vlastní omezenou inteligencí okamžitě zareagovala a rozbalila základní matici mentálních ikon, úzké proužky přízračného modrého světla, které jí promítla do roztřeseného zorného pole. Zhrozila se. Pokud četla diagnostické hodnoty správně, její bionika utrpěla velmi vážnou poruchu. Napadal ji jediný důvod takové úrovně rozpadu – obyčejné stáří. Sevřela se jí hrud', když ji napadlo, jak dlouho asi byla ve fázi. Zkontrolovala číslíčky na časomíře. Nyní byla ještě zmatenější.

„Dva tisíce dvě stě třicet jeden den?“

„Cože?“ zeptal se Andy.

„Jsme na cestě dva tisíce dvě stě třicet jeden den? Kde sakra jsme?“ Tak dlouhý let rychlostí ultrapohonu by je dostal téměř tři miliony světelných let od Země, *pořádně* daleko od Mléčné dráhy.

Na Andyho zestárlém obličeji bylo ještě patrnější, jak moc je vyvedený z rovnováhy. „Mohlo to být tak dlouho. Nejsme si příliš jisti, jak tu funguje relativistické zrychlení času.“

„Cožéé –“

„Prostě... pojdme na můstek, ano? Kapitán tě řádně uvede do situace. Já nejsem ten, kdo by to měl vysvětlovat. Věř mi.“

„Dobrá.“

Pomohl jí přehodit nohy přes okraj kóje. Postavila se, okamžitě se jí zatočila hlava a málem upadla. Andy s tím počítal a pevně ji držel, tak dlouho, než vertikální pozici uvykla.

Paluba s fázovými komorami, dlouhá sluj se železnými žebry podpírajícími tisíc sarkofágů fázových komor, jí připadala nepoškozená. Řady povzbudivých zelených světelek zářily, kam až

dohlédla. Spokojeně přikývla. „Dobrá. Dám si sprchu a můžeme. Umývárky jsou v provozu?“ Kdo ví, proč se jí nedařilo připojit přímo k lodní síti.

„Na to není čas,“ řekl Andy. „Přepravní kabina je tudy.“

Lauře se podařilo zkoordinovat obličejové svaly natolik, že se mohla zatvářít dotčeně, a nechala se odvést na druhý konec paluby. Čtyřdílné malmetalové dveře se rozevřely do všech stran. Kabinu za nimi tvořila prostá kruhová místnost s lavičkami kolem stěn.

„Nate,“ řekl Andy, když se na jednu z nich svezla, úplně grogy po těch několika krocích, či spíš po chvilce šourání. Podal jí balíček oblečení a sporulační utěrky.

Pohrdavě se na ně podívala. „To jako vážně?“

„Nic lepšího nemám.“

A tak zatímco na kontrolním panelu ručně nastavoval cíl kabiny, Laura si otřela obličej i ruce a svlékla si nemocničního anděla. Z ostychu většina lidí vyrostle během druhého století života a po resekvenování do podoby helénské polobohyně, kromě toho před Andym jí to bylo úplně jedno; vždyť to byl medik.

S hrůzou zjistila, že úplně přišla o barvu kůže. Při druhém komplexním bionickém přetváření o devadesátých narozeninách zdůraznila pomocí sekvenování matčin středomořský původ a nechala si ztmavit pokožku na téměř africky černou. Tento odstín si ponechala celých tři sta dvacet šest let. Teď ale vypadala jako porcelánová panenka, co se za chvíli věkem rozpadne na prach. Ve fázi jí kůže ošklivě zešedla a udělaly se na ní varhánky jako z vody, až na to, že byla suchá jak troud. *Nesmím zapomínat na hydrataci*, pomyslela si. Vlasy měla zázvorově hnědé, pozůstatek obdivu ke Grissy Gold, zpěvačce gulamského blues, která prožila úžasné desetiletí úspěchů po celém Společenství. Ovšem před dvě stě třiceti dvěma lety, což už teď působilo možná trochu hloupě. Aby se ty vlasy leskly, budou potřebovat litry kondicionéru, ale když si ty příšerně zacuchané prameny prohrábla, nepřipadaly jí tak hrozné. Jenže také hleděla do leštěné kovové stěny cestovní kabiny, což nebylo zrovna nejlepší

zrcadlo... Její za normálních okolností štíhlá tvář byla strašlivě opuchlá, až téměř nebyly vidět lícní kosti, a smaragdově zelené oči byly podlité krví jako při nejhorší kocovině a pod nimi měla pytle, které mohly soutěžit s těmi Andyho. „Ale hovno,“ zasténala.

Když se soukala do šedivého lodního overalu, všimla si, jak jí po dlouhé fázi ochably svaly, hlavně na stehnech. *Jako by toho nebylo málo!* Raději se ani nedívala na zadek. Bude to trvat měsíce, než se zase dostane do formy. Laura na rozdíl od většiny lidí formování postavy už dávno nepodváděla pomocí bioniky, věřila, že si kondici musí zasloužit cvičením. Primitivní tělesná pýcha, kterou si vypěstovala během pěti let skrývání se před světem v ašramu naturalistické frakce v rakouských Alpách po obzvláště bolestivém rozchodu.

Léky konečně ztlumily nejhorší projevy komory gomory, zapnula si overal a protáhla si krouživými pohyby ramena, jako by se chystala na pořádné cvičení. „Ať to kouká stát za to,“ vrčela, zatímco kabina zpomalovala. Cesta po podélné ose *Rumělkové*, na které minuli dalších dvacet palub fázových komor tvořících obří podpalubí hvězdné lodi, netrvala ani pět minut. U-patron se stále nedokázal připojit k lodní síti.

Čtyřdílné dveře kabiny se otevřely a za nimi se objevil můstek *Rumělkové*. S architekturou využívající naprostou dostupnost všech sítí šlo spíš jen o symbolické označení. Místnost více připomínala příjemnou francouzskou kavárnu, s dlouhými pohovkami rozmístěnými v kruzích, aby se na nich dobře konverzovalo, a ohromnými holografickými tabulemi s vysokým rozlišením na zdech.

Bylo tam asi patnáct lidí rozdělených na pohovkách do horečně diskutujících menších hloučků. Všichni vypadali značně vystresovaně. Laura si všimla, že pár z nich také právě vytáhli z fáze, a hned je poznala; stejně jako ona byli součástí vědeckého týmu vesmírné lodi.

V tu chvíli na ni dolehl velmi podivný pocit. Bylo to jako emocionální kontext konverzace v gaiapoli, až na to, že gaiazrna měla vypnutá. Nikdy konceptu gaiapole nepřišla na chuť. Byl

vyvinut pomocí přizpůsobení mimozemské teorie kvantového provázání a měl umožnit Společenství přímou komunikaci myslí. Někteří lidé milovali možnosti, které jim to přináší při sdílení intimních myšlenek, a tvrdili, že je to naprostá evoluce intelektu, umožňující pochopení úhlu pohledu každého člověka. A díky tomu, tvrdili, je konflikt vyloučen. Laura to měla za pěkný žvásty. Pro ni to bylo ujeté vyhrocení voyeurismu. Nezdravé, řečeno slušně. Gaiazrna měla, protože příležitostně sloužila jako dobrý komunikační nástroj, a ještě výjimečněji pomáhala při zpracování velkého množství informací. Ale používat je denně by ji ani nenapadlo. Vystačila se starým dobrým a spolehlivým unisférovým spojením.

„Jak je tohle možný?“ mumlala si zamračeně. U-patron jí potvrdil, že má gaiazrna vypnutá. Nikdo se nemohl přímo napojit na její nervové vrstvy. A přesto...

Torak, vedoucí xenobiologického oddělení *Rumělkové*, se na ni zašklebil. „Jestli ti to připadá divný, co říkáš na tohle?“ Vzduchem k němu připlul plastový hrnek s čajem, za ním stopy páry. Torak na něj soustředěně hleděl a natáhl k němu ruku. Hrnek mu přistál v dlani, vědec kolem něj sevřel prsty a se zadostiučiněním se usmál.

Laura se zaskočeně rozhlížela po stropě, ale ve své vždy praktické mysli již analyzovala parametry generátorů ingravitačních polí. Teoreticky by lodní gravitační pole takto zmanipulovat šlo, ale kvůli obyčejnému pouťovému triku by to bylo zcela nepřiměřeně náročné i složité. „Co je to za technologii?“

„Žádná.“ Torakovy rty se nehýbaly. Přesto ho v mysli slyšela zcela jasně, včetně emocionální omáčky potvrzující, že to „mluví“ on.

„Jak jsi to...?“

„Pokud dovolíš, můžu ti ukázat, co už jsme zjistili,“ řekl Torak.

Nejistě přikývla. V hlavě jí začaly perlit podivné vzpomínky jako studený sycený nápoj, vzpomínky, které nebyly její. Velmi se podobaly vyzařování gaiapole a současně byly úplně jiné. Neměla

nad nimi žádnou kontrolu, obrazy a hlasy nedokázala regulovat. Děsilo ji to.

Pak valící se vlna myšlenek dozněla, usadila se a stala se instinktem.

„Telepatie?“ málem jí selhal hlas, protože už to *věděla*. Současně cítila, jak její myšlenky po můstku vysílají ohromené otázky. Pár kolegů z posádky sebou pod jejich silou cuklo.

„V tom nejčistějším slova smyslu,“ odpověděl Torak. „A také telekineze.“ Pustil hrnek a ten zůstal stát ve vzduchu.

Laura na něj fascinovaně a poněkud otupěle zírala. Díky nově získaným znalostem náhle *věděla*, jak pohádkovou schopnost použít. *Jen* dala myšlenkám ten správný tvar a sáhla jimi po hrnku. Svým způsobem ho i cítila, jako tíži spočívající na jejím vědomí.

Torak ho pustil, hrnek se rozkýval a propadl se o deset centimetrů. Laura zpevnila duševní úchop fyzického objektu a dál ho držela ve vzduchu. Nervózně se zasmála a pomalu ho položila na podlahu. „To je teda pořádný bordel,“ mumlala si.

„Máme i mimosmyslové vnímání,“ řekl Torak. „Doporučuju ti uzavřít si myšlenky. Jsou docela... dostupné.“

Laura se na něj vylekaně podívala a zčervenala. Urychleně se pokoušela použít znalosti o mentálním zaštitění, které by ukrylo její intimní, bolestně soukromé myšlenky před pohledy všech na můstku. „Dobrá, to stačilo. Vysvětlí mi prosím někdo, co se tady krucinál děje? Jak to děláme? Co se stalo?“

Předstoupil kapitán Cornelius Brandt. Nebyl to právě vysoký muž a zdálo se, jako by se pod tíhou starostí hrbil. Laura viděla, jak je unavený a nervózní, a navzdory snaze udržet myšlenky neprůzračné a klidné z něj jako éterické feromony unikaly obavy. „Domníváme se, že jsme v Prázdnotě,“ řekl.

„To není možné,“ odpověděla bez přemýšlení. Prázdnota byla jádrem galaxie. Až do roku 2560, kdy *Endeavor*, loď průzkumné flotily Společenství, poprvé dokončil oblet galaxie, astronomové předpokládali, že je to stejná superhmotná černá díra, jako se

nachází ve středu většiny galaxií. Ohromná, ale obyčejná černá díra s horizontem událostí. Jenže tahle byla jiná. Nepřirozená.

Jak *Endeavor* brzy zjistil, Raielové – mimozemšťané na vyšší technologické úrovni než Společenství – střežili její hranice už déle než milion let. Vlastně se dalo říct, že Prázdnost vyhlásili válku. Od chvíle, kdy na ni se svou první, ještě primitivní lodí narazili, bedlivě sledovali nepřirozené expanzivní fáze na jejím horizontu událostí. Ač se celý objekt dá popsat jen v kosmologických měřítkách, zdálo se, že je umělého původu. A s neznámým účelem. Vzhledem k nevyhnutelnosti a nepředvídatelnosti fází expanze se Prázdnost nakonec zvětší natolik, že pohltí celou galaxii mnohem dříve, než by to dokázala jakákoliv černá díra.

A tak Raielové zaútočili. Tisíce a tisíce nejskvělejších lodí, jaké kdy byly vybudovány, narušily hranici Prázdnosti a pronikly dovnitř.

Žádná se nevrátila. Celá flotila neměla na Prázdnostu ani atypickou a nezadržitelnou expanzi nejmenší viditelný efekt. Uplynul milion let a Raielové stále drží stráž na hranicích.

Wilson Kime, kapitán *Endeavoru*, byl slušně, ale rezolutně obrácen a poslán na druhou stranu, pryč od Zdi, hustého mračka hvězd kolem Prázdnosti. Následně Raielové přizvali Společenství k multidruhovému vědeckému misi, která Prázdnostu souvisle pozorovala. Misi, jež trvala od invaze raielské flotily, ale o tom, co číhá na druhé straně hranice, nezjistila za celý ten milion let vůbec nic.

„Nepravděpodobné,“ opravil ji Cornelius. „Nikoliv nemožné.“

„Jak jsme se teda dostali dovnitř? Myslela jsem, že prolétáme kolem Zdi.“

„Nejbližší přiblížení bylo tři tisíce světelných let,“ řekl Cornelius. „V tom bodě jsme spadli dovnitř. Nebo skočili. Nebo byli uneseni. Pořád si nejsme jistí, jak se to stalo. Podle všeho se otevřelo nějaké teleportační spojení v hyperprostoru. Vytvořit něco takového by vyžadovalo naprosto fenomenální technologie,

ale vzhledem k tomu, že jsme náhle získali nadlidskou moc, nemusíme se kvantovou teorií hyperpolí až tak zabývat.“

Nevěřicně na něj hleděla. „Ale proč?“

„Kdo ví. Máme jedinou stopu: Tygřici Brandtovou. Než nás to vtáhlo dovnitř, hovořila o jakémisi duševním kontaktu, o něčem jako vnímání snů skrze gaiapole, jen mnohem slabším. Něco ji cítilo... nebo nás. Pak už jen víme, že jsme se ocitli uvnitř.“

„Tygřice Brandtová?“ zeptala se Laura. Věděla o ní jen to, že byla vdaná za Rahku Brandta, kapitána *Rozhodné*. „Počkejte, chcete říct, že *Rozhodná* je tu taky?“

„Vtáhlo to všech sedm lodí,“ odpověděl kapitán temně.

Laura se opět podívala na šálek čaje a ignorovala, jak špatně jí je z komory gomory. „Takže tohle je vnitřek Prázdnoty?“ zeptala se nevěřicně.

„Ano. Pokud můžeme říct, je to mikrovesmír s velmi odlišnou kvantovou strukturou oproti běžnému časoprostoru. Myšlenky zde mohou na nějaké základní úrovni interagovat se skutečností, proto všichni máme zničehonic ty mimosmyslové síly.“

„Pouhým pozorováním pozorovatel ovlivňuje pozorovanou skutečnost,“ zašeptala.

Cornelius pozvedl obočí. „Přesně řečeno.“

„A jak se dostaneme ven?“

„Dobrá otázka.“ Cornelius ukázal za sebe na jednu z velkých holografických projekcí. Zobrazovala prostor jen s několika málo hvězdami a množstvím exotických, křehkých a nádherných mlhovin. „Nevidíme konec. Vnitřek Prázdnoty je zřejmě mnohorozměrovou Möbiovou smyčkou. Tady hranice neexistuje.“

Corneliova mysl uvolnila pocity zoufalství a beznaděje. Laura se otřásla. „Pán nebes nás vede k údajně homotropní planetě. Senzory to právě potvrdily.“

„Jakej pán čeho?“

Cornelius pokynul k jiné projekci. „Pán nebes.“

Kvůli ztuhlým žádům se musela otočit celá. Obraz ve vysokém rozlišení pocházel ze senzoru na přídi hvězdné lodi, kde se nacházela i jednotka ultrapohonu a generátory silového pole.

Spodní pětina obrazu zachycovala zakřivený uhlíko-titanový trup s tlustou vrstvou špinavě šedivé izolační pěny. Na vrchu hologramu byl malý modrobílý srpek, podobný všem homotropním světům ve Společenství, jenom na noční straně nebyla žádná světla měst. A mezi trupem a planetou byla ta nejzvláštnější mlhovina, jakou si Laura dokázala představit. Pečlivě si ji prohlížela a všimla si, že má pevné jádro dlouhého oválného tvaru. Vlastně ne doopravdy pevné, uvědomila si, spíš složené z vrstev krystalické látky zkroucené do kromobyčejné Calabiho-Yauovy variety. Mihotavý povrch ožíval podivnými pestrobarevnými vzory proudícími jako kapalina. Nebo to byly nestability v samotné struktuře, těžko říct, i kvůli mlze, která s povrchem zvláště splývala. „Co je tohle za bordel,“ procedila.

„Je to jakýsi mezihvězdný život,“ řekl Cornelius. „Tři takoví se s námi setkali jen krátce po tom, co jsme sem byli vtaženi. Mají jistý rozum. Dá se s nimi dorozumět telepaticky, ale jsou poněkud jednostranně zaměřeni. Jejich myšlenkové pochody se od těch našich liší. Ale dokážou létat v tomto vesmíru. Nebo s ním přinejmenším manipulovat. Nabídli nám, že nás vezmou ke světům Prázdnoty, kde bychom mohli žít. Dva Pány nebes následují *Rozhodná*, *Revoluční*, *Růžová* a *Rokytká*, s tímto letí kromě *Rumělkové* ještě *Rytířská* a *Ryčná*. Rozhodli jsme se, že rozdělení flotily nám dá větší šanci najít obyvatelnou planetu.

„Se vší úctou,“ namítla Laura, „proč se k těm planetám vůbec necháváme vést? Měli bychom přece dělat všechno pro to, abychom se odsud dostali. Všichni jsme se na tuhle cestu vydali z jediného důvodu – založit mimo naši galaxii novou civilizaci. A i když to je v Prázdnotě nepochybně strašně fascinující a každý Raiel by dal pravý varle, aby tu mohl být, nemůžete za nás dělat takovýhle rozhodnutí.“

Cornelius vypadal vyčerpaně. „Snažíme se najít obyvatelnou planetu, protože alternativou je jen smrt. Kontrolovala jste si bioniku?“

„Ano, není na tom dobře.“

„Stejně je to s veškerou palubní technologií. To, co se tu vydává za časoprostor, kousek po kousku narušuje naše systémy. Jako první selhal ultrapohon, nejspíš proto, že je to nejsložitější systém na lodi. Ale během posledního roku se objevily fluktuace u konvertorů hmoty, a postupem času se zhoršovaly. Nemohl jsem je nechat zapnuté. Jedeme na ingravech poháněných fúzními reaktory.“

„Cože?“ vyhrkla. „Chcete říct, že letíme podsvětelnou rychlostí?“

„Nula celá devět desetin rychlosti světla, celých šest let, co tu jsme,“ potvrdil hořce. „Naštěstí lékařské komory stále fungují, jinak bychom se potýkali s opravdovou katastrofou.“

Lauřina první reakce byla: *Proč jsi mě nevytáhl z fáze dřív? Mohla jsem pomoci.* To si ale na palubě pomyslel nejspíš každý. Pokud mohla říct, vše nasvědčovalo tomu, že si kapitán za daných okolností vedl celkem dobře. Navíc její odbornost molekulární fyziky by s analýzou jiné struktury prostoročasu nejspíš příliš nepomohla.

Zahleděla se na jasný srpek, ke kterému směřovali. „Je obyvatelná?“

„Domníváme se, že ano.“

„Proto jste mě vytáhli z fáze? Abych pomohla s průzkumem?“

„Ne. Chybí nám už jen šest milionů kilometrů a prudce zpomalujeme. Na oběžné dráze jsme za dva dny. Bůh ví, jak si poradíme s přistáním, ale jedno po druhém. Probudili jsme vás, protože senzory objevily v Langrangeově bodě planety něco podivného.“ Cornelius zavřel oči a obraz se posunul, soustředil se na Langrangeův bod jeden a půl milionu kilometrů nad osvětlenou polokoulí, na místo, kde byly gravitační tah planety i hvězdy dokonale vyvážené. V oblasti byl rozmazaný flek, na který buď senzory, nebo Laura nedokázaly úplně zaostřit. Jako by se skládal z tisíců drobných snítek.

„Co to je?“ zeptala se.

„Říkáme tomu Les,“ řekl Cornelius. „Je to shluk objektů, jedenáct kilometrů dlouhých a se zkresleným povrchem, podobně jako u našeho přítele Pána nebes.“

„A nejsou to oni?“

„Nejspíš ne, tvar nesedí. Tyhle věci jsou štíhlé a na krajích baňaté. A ještě něco. Celý Langrangeův bod vyzařuje jinou kvantovou charakteristiku než zbytek Prázdnoty.“

„Jiné kvantové prostředí?“ zeptala se skepticky.

„Mohlo by být.“

„Jak je to možné...“ Lauře došlo, proč ji tak rychle vytáhli z fáze, a poklesla jí ramena. Ji a další vědce z posádky, kteří teď seděli na můstku. „Chcete, abychom se tam vydali a zjistili, co to je, že?“

Cornelius přikývl. „Nemohu s čistým svědomím zastavit *Rumělkovou* kvůli vědeckému výzkumu v potenciálně nebezpečném prostředí. Mou prioritou je dostat nás v pořádku na povrch obyvatelné planety. Proto povedete malý vědecký tým. Poletíte raketoplánem k Lesu a provedete tam všechny testy, co budete moci. Možná nám to pomůže, možná ne. Ale upřímně, v naší situaci je jakýkoliv poznatek užitečný.“

„Hmm,“ řekla odevzdaně. „Chápu.“

„Vezmete si čtrnáctku.“

Laura vytušila, že tenhle konkrétní raketoplán pro něj má nějaký význam. Signalizovalo to očekávání, které evidentně probíhalo jeho myšlenkami, ale sama nedokázala zjistit proč. Zadala upatronovi, aby ze skladovací lakuny vytáhl data o raketoplánech. Přehrávala si je v hlavě a stejně pořád nevěděla... „Proč zrovna ten?“

„Má křídla,“ řekl Cornelius tiše. „Pokud budete mít fatální výpadek, můžete zabrzdit o atmosféru a přistát jako kluzák.“

V tu chvíli jí to došlo. „Jasně, tenhle raketoplán nepotřebuje k přistání ingravu.“

„Ne. Tenhle raketoplán ne.“

Lauře zmrzla krev v žilách, jako by byla opět ve fázi. *Rumělková*, přes kilometr dlouhá a zcela neaerodynamická loď, byla závislá na regravech, které srovnají její rychlost s planetou, a ingravech, jež ji snesou na povrch jako pírko. Pochopitelně byly vyrobeny s mnoha záložními systémy a bez pohyblivých částí a jejich selhání bylo prakticky nemyslitelné. V normálním vesmíru.

„Jakmile se potvrdí homotropní statut planety, vyšlu z oběžné dráhy všech dvacet tři raketoplánů,“ vysvětloval Cornelius. „Stejně jako *Rytířská* a *Ryčná*.“

Laura poručila u-patronovi, aby zaměřil lodní displej zpět na planetu. Stále se nemohl propojit s lodní sítí. „Ehm, pane, jak nahráváte rozkazy do velitelského jádra?“

„Pomocí gaiapole. Sběrný uzel je jeden ze systémů, na které Prázdnota nepůsobí.“

A sběrný uzel generující místní gaiapole je propojený s lodní sítí, uvědomila si Laura. Bylo zvláštní, co tu fungovalo, a co ne.

*

Lauře připadalo, že místnost, ve které se připravovali na expedici, vypadá úplně stejně jako můstek. Lišil se jedině modrošedý koberec, který tu byl znatelně světlejší. Rozdíl daný šesti lety vylévání kávy, pomyslela si. Kupodivu i projekt na stavbu mezigalaktických kolonizačních lodí řešil rozpočtová omezení, a to jak na straně času, tak estetiky. Při navrhování velitelské části *Rumělkové* někdo jen kopíroval stále stejnou místnost.

Posádku raketoplánu čtrnáct tvořilo pět lidí včetně Laury.

Takhle pohromadě připomínali ostýchavé přátele po mimořádně divokém večírku. Všichni vypadali značně použité, pochybovačně hleděli do hrnků s bylinkovým čajem a uždibovali samotné sušenky.

Vedle Laury seděl Ibu, profesor gravitoniky, téměř dvakrát tak velký jako ona. Většinu jeho objemu tvořily svaly, ale fáze mu příliš neprospěla. Ochable na něm visely, jako by ho někdo vyfoukl. Obvykle bronzovou pleť měl šedivější než Laura. Zasmušile to komentoval. „Doufám, že nic horšího než selhání bioniky nás už nečeká,“ svěřil se jí. „Potrvá věky, než se dostanu zase do formy.“

„Zajímalo by mě, jak prostředí Prázdnoty rozeznává přirozené orgány od bionických,“ pronesla Laura. „Obě jsou v podstatě stejné.“

„Bionika není sekvenovaná do DNA,“ uvažovala nahlas Ayanna, fyzička kvantových polí. „Ne přirozeně. Nějak je musejí umět rozlišit.“

„Spíš si vybrat,“ řekl Joey Stein, jejich teoretik hyperprostoru. Propadlé tváře mu cukaly, což Laura přičítala komplikacím z komory gomory. „Naše mikrobuněčné klastry vesele fungují a přitom nejsou přirozenou součástí lidského genomu.“

„Teď už naši součástí jsou,“ řekla Ayanna. Rozčesávala si dlouhé kaštanové vlasy, po fázi úplně zacuchané, a šklebila se bolestí.

„Prázdnota reaguje na myšlenky,“ prohlásila Laura. „Zkusil si někdo pomyslet, že bionika funguje?“

„To není myšlení, ale modlení,“ řekl Ibu.

Rojas, pilot raketoplánu, se posadil vedle Joeyho. Kapitán Cornelius ho vytáhl z fáze už před měsícem, aby pomohl naplánovat přistání *Rumělkové*. Měl zdravě světlou kůži, pevnou bradu a nepatrné strniště. Laura si pomyslela, že jako jediný z nich nepřipomíná zombíka z béčkového filmu.

„Vmyslet systémům funkčnost jsme se snažili,“ reagoval Rojas přátelsky. „Bdělá posádka strávila roky pokusy o ovlivnění palubního zařízení pomocí myšlenek. Úplně zbytečně, Prázdnota takto nepracuje. Zkrátka, přáním naše zařízení nezapneš.“

„Prázdnota má agendu?“ zeptala se Ayanna nevěřícně. „Mluvíš o tom, jako by to bylo živé nebo to přinejmenším mělo vlastní rozum.“

„Kdo ví?“ odfrkl si Rojas. Kývl k jednomu z velkých panelů, na kterém byla fotografie Lesa. „Náš úkol je tam, tak se na něj prosím soustředme.“

Ibu odhodlaně přikývl. „Dobrá, co tu tedy máme?“

„Les je mírně oválný shluk samostatných objektů, kterým říkáme zkreslené stromy, a měří zhruba sedmnáct tisíc kilometrů podél nejdelší osy a patnáct na nejkratší. Vzhledem k průměrné velikosti stromu devět kilometrů a zmapované hustotě rozložení odhadujeme, že jich je celkem dvacet pět až třicet tisíc.“

„Jsou všechny stejné?“ zeptala se Laura.

„Zatím to tak vypadá,“ přikývl Rojas. „Po přiblížení budeme schopni detailnější analýzy.“

Rozsvítla se další holografická tabule a zobrazila jim protáhlý tvar zkresleného stromu. Lauře připomněl především štíhlý rampouch s baňatou základnou a mihotavým moaré. Navzdory podivně proměnlivému povrchu vypadal hladce.

„Jako krystalické rakety,“ řekla Ayanna s posvátnou úctou v hlase.

„Zadrž na chvíli,“ vyhrkl Ibu. „Ví někdo, jak vypadají raielské válečné lodě?“

Joey na něj zpříma pohlédl. „Myslíš, že je to nějaká stará invazní flotila?“

„Jen se ptám. Raielské archy, se kterými jsme se setkali, jsou umělé organismy.“

„A jsou větší než tyhle zkreslené stromy,“ dodala Laura. „O dost větší.“

„Nemáme záznamy, že by se loď Společenství setkala s raielskou válečnou lodí,“ řekl Rojas. „Wilson Kime hlásil, že se k *Endeavoru* přiblížila loď menší než archa, ale se stejnou stavbou. Vypadala jako asteroid pokrytý kupolemi s městy.“ Ukázal na mihotající se věže. „Nic takového.“

„Jaké mají albedo?“ zeptala se Aynna.

Rojas se zašklebil. „Jedna celá dva. Vyzařují více světla, než dostávají z místní hvězdy. Stejně jako Páni nebes.“

„To nemůže být náhoda,“ dumal Joye. „To by nedávalo smysl. Jsou spojeni, musejí být. Stejná technologie nebo stejní rodiče. To je fuk. Ale původ mají společný.“

„Souhlasím,“ přitakala Laura. „Páni nebes dokážou manipulovat místním prostředím a díky tomu létat. Mění kolem sebe kvantovou strukturu. Základní mechanismus se lišit nebude.“

„To jsou závěry kapitánovy výzkumné skupiny,“ řekl Rojas. „My musíme zjistit proč a jak.“

Joey se pokusil zasmát, ale s cukajícími obličejovými svaly to šlo špatně. Z koutku úst mu vytekla slina. „Proč mění kvantovou charakteristiku? Jak to máme zjistit?“

„Zeptáme se jich,“ odvětil Ibu. „Možná se s nimi dá hovořit jako s Pány nebes.“

„Hodně štěstí,“ zavrčel Rojas. „Cílem mise je pochopit novou kvantovou skladbu prostředí uvnitř Lesa. Pokud ji dokážeme určit, můžeme odvodit i jeho účel.“

„Měření kvant už je poměrně standard,“ řekla Laura a hned jí došlo, že se poněkud ukvapila. „Za předpokladu, že nám budou fungovat nástroje.“

„Ayanno, tohle je tvůj obor,“ navázal Rojas. „Budu potřebovat seznam potřebného vybavení. Pokud se tam objeví něco, co nemáme v zásobách, podíváme se, jestli to dokážou vyprodukovat výrobčníky na lodi. Ale moc to nepřeháněj, extrudéry na tom jsou stejně zle jako ostatní systémy.“

Ayanna se potutelně usmála. „Snad nezapomenu.“

„Lauro,“ pokračoval Rojas, „ty máš za úkol určit, jak vznikají poruchy. Kromě velikosti, která se liší o stovky metrů, se zdají být zkreslené stromy stejné, proto předpokládáme, že to pramení z jejich složení.“

„Rozumím,“ řekla. „Mám nabrat vzorky?“

„Pokud pro nás Les nebude bezprostředně smrtící. Pokud tam raketoplán bude moci manévrovat a přistávat. Pokud samy stromy nemají vlastní vědomí, nebo dokonce sebeuvědomění. Pokud se nebudou bránit. Pokud nám budou fungovat skafandry. Pokud půjdou vzorky odebrat. Pak možná ano. Pochopitelně preferujeme analýzu přímo na místě. Pravidla Společenství pro setkání s jinými druhy stále platí. To mějte prosím všichni na paměti.“

Rozhozená Laura sevřela rty. „Dobrá. Sepíšu, co potřebuji.“

Rojas se postavil. „Startujeme za čtyři hodiny. Kromě vašeho vybavení byste si do čtrnáctky měli vzít i osobní věci. Nezaručím vám, že po konci mise přistaneme v blízkosti *Rumělkové*.“

Tím porada skončila, a když Rojas odešel, Laura se obrátila na Ibua. „Znamená to, že nám zaručuje přistání na planetě?“ pronesla a snažila se, aby to znělo vesele.

Mohutný profesor gravitoniky si roztřesenou rukou mnul spánek. „Myslíš, že se dostaneme až na planetu? Rád bych sdílel tvůj optimismus. Já si jdu aktualizovat paměťovou zálohu.“

„Rozhodně se na přistání hodí víc čtrnáctka než *Rumělková*,“ odpověděla Laura. „Vlastně mě překvapuje, že nás Cornelius nevyslal víc. Na čtrnáctku se vejde kolik? Šedesát lidí?“

„Pokud ovšem funguje,“ odvětil Joey. „Myslím, že docela dobře vyvažuje rizika. Pokud se k Lesu dostaneme, možná přispějeme něčím, co nám pomůže dostat se z Prázdnoty. Pokud ne... inu, přiznejme si, že lidé jako my nebudou při osidlování nového světa chybět, ostatně nejpokročilejší stroje, které tam budou fungovat, jsou na úrovni dvacátého století.“

„Dvacátého?“ zapochyboval Ibu. „Další blouznivý optimista.“

„Vyrostla jsem na statku,“ ohradila se Ayanna. „Pracovali jsme na poli,“ oznámila s rozpaky. „Teda... pomáhala jsem tátovi programovat agroboty.“

„Jdu dát do kupy seznam vybavení a pak si taky půjdu zkontrolovat zálohu,“ prohlásila Laura. „I když tady v Prázdnotě stejně nejde vypěstovat klony, ve kterých bychom se mohli znovuoživit. Vypadá to, že nám zbyl jen jeden smrtelný život.“

*

Času bylo málo a práce na přípravách hodně, vše navíc znesnadňovaly výpadky v síti a ve velicím jádře *Rumělkové*. I tak si Laura našla pár minut, aby se vrátila na palubu s komorami. Její sarkofág byl stále otevřený, vnitřní mechanismus studený a netečný. Tak trochu očekávala, že se všude kolem budou hemžit opravárenští boti, ale klid rozlehlé paluby nenarušovalo vůbec nic. V podstavci fázové komory byla jednoduchá skříňka. Naštěstí se u-patronovi podařilo ji otevřít. Moc toho v ní nebylo: jedna taška se slušným oblečením a druhá s věcmi, ke kterým měla citový vztah. Právě tu otevřela.

Uvnitř byla ručně vyrobená dřevěná šperkovnice, kterou jí koupil Andrze během líbánků na Tanyatě, po třech stoletích už poněkud omšelá. Rezavě červený šátek s potiskem domorodých kreseb z Kurandy. Flétna s podivuhodně měkkým zvukem vyrobená na pláži ve Venice. Ani si nevzpomínala, s kým si ji tam tehdy pořídila. Neuvěřitelně drahý (a v podstatě nelegální)

odštěpek stříbrného krystalu mahonovníku z newyorského Central Parku. Pytel vzpomínek, malé muzeum sebe sama, důležitější než zabezpečené skladiště se vzpomínkami, které se jí už nevejdou do hlavy. Je pozoruhodné, jak jí tyto předměty poskytovaly silnější pocit identity než vlastní vylepšené, zálohované a reprofilované neurony. Sáhla po směšně tlustém, nepraktickém a šest set let starém švýcarském noži se zhruba dvaceti různými nástroji a čepelemi. Dárek od Althey, vzpomněla si na umělkyni, jež si zakládala na tom, že odmítala technologické vymoženosti, které Společenství svým občanům poskytovalo.

Althea by se ušklíbala i nad samotným konceptem letu do jiné galaxie, kdyby Laura měla odvahu jí říct, že také letí. Představovala si, jak by její stará přítelkyně reagovala na novinku, že zůstali uvěznění v nepřírozené cizotě Prázdnoty. *Taková domýšlivost!* křičela by škodolibě. Teď byl kapesní nožík možná tou nejfunkčnější věcí, kterou Laura disponovala. Altheino ego by se vzneslo až do oblak.

Laura uložila prastarý kapesní nůž do náprsní kapsy palubního overalu. Bylo příjemné cítit jeho tíži, vědět, že je natolik jednoduchý, že ji nenechá ve štychu. Jako by do Prázdnoty patřil.

*

Raketoplán čtrnáct měl klasická delta křídla s mírně zaoblenými konci, díky nimž vzdáleně připomínal živého tvora. Neobvyklý stroj na půl cesty mezi staromódním letadlem a zploštělým oválem standardních regravitačních kapslí Společenství. Byl navržen nejen k převozu pasažérů na povrch různých planet, ale i k předběžnému průzkumu na střední vzdálenosti. Dokázal se přemisťovat mezi planetami soustavy, provádět podrobné pozorování, hostit na palubě výzkumníky i vědecké vybavení. Průzkum vesmírného artefaktu byl zcela v rámci jeho schopností.

Uvnitř bylo pro Lauru snadné uvěřit, že se ocitla v éře letadel před pěti sty lety. Pilotní kabina nebyla nijak stísněná, většinu místa zabíralo pět dvojic rozměrných akceleračních křesel. Úplně vpředu bylo samostatné sedadlo pilota a nad ním zakřivené čelní

okno. Křeslo obklopovala standardní podkova ovládacího panelu z lesklého tmavého plastu, která zobrazovala základní telemetrická data. Podobně jako vše ostatní ve Společenství byl raketoplán čtrnáct ovládán kognitivní maticí a lidský pilot sloužil jako (především psychologická) záloha.

Ted' ale Rojas z panelu vysunul veškeré manuální ovládání pro nouzový režim a celý jej tak pokryl nepřehlednou změť nešikovných přepínačů a ergonomických páček. Letové trajektorie se rozprchly po vnitřní straně čelního skla jako hejno holografických ryb. Z panelu vyskákaly prostorové tabulky a rozzářily se složitými symboly systémové infografiky.

Laura se poutala do křesla a podezřívavě si je prohlížela. Barevné 3D glyfy se podezřele podobaly těm, které byla zvyklá vídat na školních zdech, když ráno vodila své nejstarší děti do školy – což bylo před tři sta padesáti lety. *To už od té doby nic lepšího nevynalezli?*

Rojas, pohodlně usazený v pilotním křesle, pozorně sledoval neustále se měnící hologramy a jako astronaut z dvacátého století cvakal spínači. K matici mluvil tichým, sebevědomým hlasem.

„Zdá se, že náš skvělý velitel se pro to narodil,“ zašeptal Ibu, když se usazoval do křesla vedle Laury. „Svěřit se mu do rukou je vyloženě povznášející pocit, nemyslíš?“

Ušklíbla se na něj. Líbil se jí jeho flegmatický postoj k životu. Dobře že ho měli v týmu. Stále však nevěděla, co si myslet o Joeym. Křeče ve tváři mu každopádně sílily. Nepochybovala, že to z její strany může být pouhý dojem, ale vypadal, že má vážné neurologické problémy, a ne pouze nepodstatné následky komory gomory, jak je opakovaně ujišťoval. Kromě toho pocitu, které proklouzly z jeho zaštitěné mysli, naznačovaly, že s misí nesouhlasí. Nedýchal pro ni.

Vedle toho Ayanna se chovala jako dokonalý profesionál a věnovala se jen vědě. Stinnou stránkou nově získaných schopností bylo, že všichni vnímali čirou hrůzu unikající z její mysli.

„Dvě minuty,“ ohlásil Rojas.

Pět metrů před bachratým nosem raketoplánu se zavřela vnitřní vrata kotevní paluby a rozzářila se kolem nich rudá varovná světla. Laura protáhla obličej a natáhla si na něj leteckou kuklu, a aby nepoletovala kolem, připoutala se do křesla zacvakávacími popruhy, přesně jak si pamatovala z dětství. Nemohli se spolehnout, že je udrží modiplastové polstrování.

S rameny sevřenými pásy se snažila pravidelně dýchat. Kromě dvou povinných výcviků nouzových situací ještě před odletem kolonizační flotily ze Společenství se už desetiletí s mikrogravitací nesetkávala. Někteří lidé milovali tu svobodu pohybu. Ona ve stavu beztlíže potřebovala bioniku, aby se nepozvracela. Andy Granfore jí dal nějaké léky, které jí měly údajně pomoci, ale moc tomu nevěřila. Kromě toho byla tak plná látek na potlačení komory gomory, že by ji každý slušný biochemický sken musel označit za mimozemšťanku.

„Tokamaky funkční a stabilní,“ ohlásil Rojas. „Palubní systémy fungují z devadesáti čtyř procent. Odpojujeme se od *Rumělkové*.“

Na jednom z displejů zářila velká fialová hvězda. „Vypadáte dobře, čtrnáctko,“ zapraštěl z reproduktorů hlas Cornelia Brandta.

„To už snad nemyslej vážně,“ zamumlala si. Je to jen start mizernýho raketoplánu, proboha. Všechno to potvrzování jí začínalo brnkat na nervy.

„Chtěl jsem ještě zdůraznit, že vaše mise je důležitá, ale ne tak, abyste kvůli ní riskovali životy,“ pokračoval kapitán hvězdné lodi. „Až se usadíme na povrchu, budeme moct na nalezení cesty z Prázdnoty alokovat všechny zdroje a vězte, že ve fázi máme spousty chytrých lidí. Jakékoliv informace, které budete moci poskytnout, však budou velmi cenné, včetně těch špatných.“

„Rozumím, *Rumělková*,“ řekl Rojas. „A děkuji. Patnáct sekund do startu. Odpojení systémů potvrzeno. Kotvicí svorky uvolněny. Regravý běží. Start.“

Rudá světla kolem vrat se změnila na fialovou, znak vakua, vnější vrata se otevřela a odhalila púlnoční čern okolního

vesmíru. Raketoplán s nepatrným chvěním opustil kotevní kolébku a Rojas ho pečlivě navedl skrz vzduchový uzávěr.

Ani by to do sebe neřekla, ale natahovala krk, aby měla lepší rozhled. Podivný vesmír, který viděla jen na hologramech, se ukázal být skutečným, hned jak čtrnáctka opustila dok. Vypadalo to, jako by Prázdnota byla tmavší než normální vesmír. To je ten kontrast, pomyslela si Laura. Na světech Společenství bylo na noční obloze vždy tolik viditelných hvězd, od sotva patrných záhybů závoje Mléčné dráhy až po ostře svítící bílé obry. Byly všudypřítomné a věčné. Zde jich bylo pozorovatelných jen málo – vynahrazovaly jim to ale mlhoviny. Musely jich být stovky, od obřích skvrn zářícího prachového plazmatu táhnoucích se světelné roky po mihotavé flíčky svítící z neznámých hlubin.

Opouštěli *Rumělkovou* a gravitace se vytrácela. Čtrnáctka se roztočila a Laura zahlédla, jak se kolem nich sune ohromný útes železo-pěnového pláště, jako by podél něj padali. Nebyla to pěkná loď, vypadala spíš jako roztodivná zařízení pro těžký průmysl smontovaná dohromady a nastříkaná pěnou, po dlouhém pobytu ve vakuu již vybledlou a oprýskanou. Plášť se ježil nejrůznějšími předměty na tenkých tyčích: senzory, vysílači, hubicemi na měření intermolekulárních sil... Jasně oranžové čáry zářily jako neony v hlubokých puklinách švů mezi moduly, to chladiče pilně vyzařovaly přebytečné teplo hvězdné lodi do vakua. Hrozny regravitačních a ingravitačních pohonných jednotek, krátkých a tlustých válců z tmavého skla velkých jako raketoplán, jiskřily zeleným světlem. Zadní třetina *Rumělkové* se celá skládala z nákladních tubusů a připomínala schematický náčrtek tlustého střeva. Obsahovaly vše, co lidé potřebují k založení technologicky vyspělé civilizace na panenském světě.

A všechno je tu k ničemu, pomyslela si sklíčeně.

Rojas spustil hlavní regravitační pohon čtrnáctky a raketoplán se začal od *Rumělkové* vzdalovat. Na Lauřin smysl pro rovnováhu náhle působila třetinová gravitace a jí připadalo, jako by raketoplán stál na ocase, tlačil ji zpět do křesla a podlaha se stala

stěnou. Rojas byl nad ní a vrzalo pod ním křeslo vyrovnávající se s nečekanou zátěží.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se jí příjemný hlas v mysli.

Lauře hned došlo, že je to Pán nebes. Myšlení, které cítila za otázkou, bylo velkolepé a děsivě klidné.

„Ehm ano, děkuji,“ odpověděla a instinktivně stáhla myšlenky, aby jí uniklo co nejméně pocitů. Soudě podle zkoprnělých výrazů všech okolo se stejné telepatické konverzace účastnil každý.

„Vy odcházíte,“ řekl Pán nebes a byl v tom náznak obav. „To už můj doprovod není žádoucí? Jsme tak blízko světu, kde budete vzkvétat a dosáhnete naplnění.“

Rojas zvedl ruku, zadržel tak kohokoliv, kdo by chtěl odpovědět, a sám telepaticky promluvil. „Děkujeme ti za doprovod. Předpokládáme, že se na světě, ke kterému jsi nás přivedl, se svými přáteli brzy setkáme.“

„To mě těší. Nač ale to zdržení?“

„Rádi bychom prozkoumali povahu tohoto světa a všeho kolem něj. Takto dosahujeme naplnění.“

„Rozumím. Vaše současná trajektorie vás přivede do blízkosti naší porodnice.“

„Máš na mysli tento shluk objektů?“ Rojas odeslal myšlený obrázek Lesa.

„Ano.“

„Je to místo, ze kterého pocházejí Pánové nebes?“

„Ne z této porodnice. Pocházíme z jiné.“

„Co jsou objekty v porodnici? Vejce?“

„Porodnice nás vytváří.“

„Jak?“

„Vytváří nás.“

„Souhlasíte s naší návštěvou oblasti?“

„Ano.“

„Ta oblast se liší od zbytku Prázdnoty. Proč?“

„Je to porodnice.“

„Jsou pro vás důležité?“

„Z porodnice pocházíme. Nevracíme se tam. Odvádíme ty, již dosáhnou naplnění, do Srdce Prázdnoty.“

„Kde se nachází?“

„Na konci vašeho naplnění.“ Pán nebes stáhl svou přítomnost z paluby raketoplánu.

Rojas zakroutil hlavou a povzdechl si. V jeho myšlenkách byla patrná jistá frustrace. „Takhle končí každý rozhovor s Pány nebes,“ okomentoval to. „Záhadnýma kecamama.“

„Tohle je přece fantastický objev,“ řekl Joey. „Zkreslené stromy je rodí nebo vyvolávají kouzly nebo kdovíco. Ale pocházejí odtud. Náš úkol je napůl splněn, a to jsme pryč ani ne dvě minuty.“

„Když myslíš,“ odvětil Rojas. „Jsou to kluzký svině.“ Cvakl přepínačem, spojil se s *Rumělkovou* a podal hlášení o rozhovoru.

*

Tři hodiny sedmnáct minut zrychlování s 0,7 g, pak se raketoplán čtrnáct otočil a stejným tempem zpomaloval. Šest a půl hodiny po startu z *Rumělkové* Rojas provedl závěrečné manévry na srovnání rychlostí a zaparkoval raketoplán ve tvaru písmene delta do prostoru dva a půl tisíce kilometrů od Lesa.

Laura jej upřeně pozorovala čelním sklem – velká třpytivá skvrna stříbrného zrnění, zakrývající polovinu vesmíru. Zdálo se jí, jako by se jednotlivá zrnka pohybovala, ale byl to jen optický klam způsobený mihotáním a blikáním bizarních obrazců na povrchu. Senzory jim obraz přiblížily a nyní už dokázaly rozeznat jednotlivé zkreslené stromy na okraji Lesa.

„Není kolem nich ta mlha, co kolem sebe mají Páni nebes,“ zamumlal Joey. Cukání ve tváři se neustále zhoršovalo. Z bezvládných úst mu unikaly sliny a v beztlížném stavu se vznášely po kabině. Lauře se tento neblahý vývoj vůbec nelíbil. Čtrnáctka měla lékařskou komoru, ale určitě ne tak pokročilou, jako jsou ty na *Rumělkové*. A bylo třeba si přiznat, že k používání lékařských komor není ta správná chvíle. Výpadky na systémech čtrnáctky se plynule stupňovaly.

Zároveň s Joeyho zdravotními problémy? pomyslela si.

„Kromě toho se ale moc neliší,“ prohlásila Ayanna. „Jsou menší.“

„Užší,“ doplnil Rojas. „A velmi pomalu se otáčejí kolem podlouhlé osy. Otočka trvá devět hodin.“

„Kvůli vyrovnávání ohřevu?“ zeptala se Laura.

„Vypadá to tak. Je to nejjednodušší způsob, jak si ve vesmíru udržet stabilní teplotu.“

„Takže je něco roztočilo,“ řekla Laura.

„Nic zřejmého. Manévrovací systém nemají.“

„Magneticky?“ navrhl Joye.

„Nenaměřil jsem žádné významné magnetické pole,“ odpověděl Rojas. „Jsou téměř inertní.“

„A co ty nezvyklé kvantové charakteristiky?“ zkusila Laura.

Ayanna si stále zachmuřeněji prohlížela displeje. „Tohle je opravdu podivné. Časová složka prostoročasu se tu chová jinak.“

„Časová?“ podivil se Ibu.

„Myslím, že tu čas plyne pomalejším tempem. Není to nemožné; naše červí díry dokáží manipulovat vnitřním časovým tokem velmi podobně. Uvnitř klecí z exotické hmoty umíme při správném nastavení časový tok dokonce i úplně zastavit.“

„Chceš říct, že se tu věci dějí pomaleji?“ ujasňoval si Rojas.

„Jenom relativně vůči prostoru mimo Les.“

„Takže ty stromy jsou z exotické hmoty?“ zeptal se Joey.

„Nemám tušení. Ale negativní energie je jediný známý způsob manipulace prostoročasem, takže by tu něco takového být mělo.“

„Musíme se tam dostat a odebrat vzorky,“ řekla Laura.

„To už jsi říkala,“ odpověděla suše Ayanna.

„Uvidíme, jestli to vůbec půjde,“ vzal si slovo Rojas. Hbitě kmital rukama nad pilotní ovládací konzolí. Na břicho raketoplánu, zhruba ve dvou třetinách délky, odtekl malmetalový poklop. Čtyři UVS (univerzální vědecké sondy) Mk24 se vynořily ze svých doků a rozletěly se k Lesu. Vypadaly jako černé fotbalové míče s bílými šestiúhelníkovými poli.

„Vše funguje normálně,“ ohlásil Rojas. Každá Mk24 se zobrazovala na jedné fazetě holografického obrazu. „Budu je posílat po jedné.“

„Nemá to jasnou hranici,“ řekla Ayanna. „Efekt prostě narůstá, čím víc se přibližuješ k vnějším vrstvám Lesa.“

„Znamená to, že se mi budou postupně zpomalovat telemetrická data?“

„Mohla by,“ zaváhala. Myšlenky jí kalila nejistota.

„První sonda by měla dorazit ke stromům za čtyřicet minut,“ řekl Rojas.

Laura stále upřeně hleděla skrz čelní sklo, připadalo jí to jednodušší než jen dešifrovat údaje z Mk24. Dostávali především obrazová data ve všech spektrech. Těch tvrdých vědeckých bylo málo. Sluneční vítr byl v normálu, stejně jako okolní úroveň kosmického záření.

„Tak si říkám, jestli takhle vypadá schizofrenie?“ pronesl po dvaceti minutách Ibu. „Chtěl jsem nový a vzrušující život; proto jsem se přidal ke kolonizačnímu projektu.“

„Jenže ne až tak vzrušující?“ nahrála mu Laura.

„To ani omylem! Musím ale uznat, že Prázdnota je fascinující. Z čistě akademického pohledu, samozřejmě.“

„Lepší než nuda.“

Urostlý muž zaklonil hlavu a se zájmem se na ni podíval. „Vyrazila sis do jiné galaxie, protože ses nudila?“

„Byla jsem šestkrát vdaná, nejrůznějších partnerů jsem měla ještě mnohem víc. Vychovala jsem dvanáct dětí, dvakrát jsem byla dokonce těhotná a nebylo to ani tak hrozné, jak jsem čekala. Žila jsem na Vnějších a Vnitřních světech a vyzkoušela každý životní styl, který nebyl evidentně dementní. Myslela jsem si, že když budu dělat ve špičkovém výzkumu, tak to bude nekonečně vzrušující. Nebylo. Ty jo, dokud to nevidíš zevnitř, nedokážeš si vůbec představit, jak je akademická půda prolezlá ubohou politikou. Takže mi zbýval buď úplně nový začátek, nebo stažení do PNP, kde bych se mohla připojit k nekonečnému hašteření nehmotných myslí. A to mi fakt nepřipadalo jako smysluplný řešení.“

„Zajímavé. K jaký frakci by ses přidala?“

„Brandtové se obvykle přidávají k umírněným pokročilým. To mi jako velká změna nepřipadalo. A tak jsem tu.“

Ibu ukázal na stříbrné zrnění za čelním sklem. „A tohle není to nekonečné vzrušení, které jsi hledala? To jsi přece od osudu

chtěla.“

„Hmm. Jsou to spíš nekonečné obavy.“

„Možná, ale jsme přímo uprostřed největší galaktické záhady. Pokud ji nevyřešíme, nikdy se do normálního vesmíru nevrátíme. Těžko najít lepší motivaci.“

„Čím víc jsem toho tady viděla a pochopila,“ řekla Laura, „tím víc mi připadá, že jsme pokusní potkani v obzvlášť bizarním bludišti. Jaká moc nás sem zatáhne, aby nás pak otevřeně ignorovala?“

„Myslíš, že nás něco sleduje?“

„Nevím. Mám podezření, že tohle místo není tak pasivní, jak si myslí kapitán. Jaký by mělo smysl, kdyby nic nedělalo?“

„Jaký má smysl obecně?“

Pokrčila rameny, což v beztláku moc nefungovalo.

„*Rumělková* je na nízké orbitě,“ oznámil Rojas. „Vypouští do atmosféry sondy k analýze prostředí.“

„Je to kyslíkodusíková atmosféra,“ řekla Ayanna přezíravě. „Spektrograf odhalil stejnou rostlinou fotosyntézu, jakou jsme našli všude v naší galaxii. Pokud se to tam nehemží ďábelskými patogeny, Cornelius vydá rozkaz k přistání.“

„Mvastne stoum ni...“ promluvil Joey. Nekontrolovatelné křeče tváře a krku mu znemožňovaly řádnou artikulaci a všichni tak museli nastražit uši, aby pochopili, co říká. „... nemusí při-při-přistávat.“

„Jak to?“ zeptala se Laura.

„Kvůli Pabum...“ Joeyho mysl sevřela úzkost, protože prakticky ztratil vládu nad obličejovými svaly. „Fyhle Pabo.“ Přinutil se zavřít ústa. Zkusil to znovu. „Mouhliby...“ Poraženě svěsil hlavu. „Pánové nebes,“ řekl zřetelně telepatickým hlasem. „Přivedli nás sem kvůli tomu svému naplnění, ať už je to cokoli. Kdyby nás chtěli zabít, úplně by jim stačilo nechat nás plout vesmírem s hroutícími se systémy. Ale oni si nás našli a dovedli sem, ke konkrétní hvězdě a homotropní planetě. A především, tohle místo je umělého původu. Jak říkala Laura, jsme tu z nějakého důvodu. A smrt to není.“

„To dává smysl,“ řekla Laura. „Pozitivní je, že *Rumělková* i ostatní budou zřejmě schopny v pořádku přistát.“

Ibu souhlasně zabručel. „A nejspíš už nikdy nevzletí.“

„Naplnění,“ řekl Rojas, jako by to slovo slyšel poprvé. „Ve vašem podání to zní jako oběť bohu.“

„Lepší teorii zatím nemáme,“ řekla Ayanna. „Prázdnota je nejmocnější entita, s jakou jsme se setkali. *Bůh* je vhodný popis.“

„To se dostáváš do nekonečného regresu,“ zahlaholil Ibu zvesela. „Pokud by to byl bůh, co to vypovídá o jeho stvořiteli?“

„Nemyslím si, že se to dá brát jako entita,“ přemítala Laura. „Držím se své teorie, že je to pokročilejší verze PNP. Komp jako kráva, na kterém běží simulace skutečného života a my se v ní zasekli.“

„Zatím to nic nevyvrátilo,“ řekla Ayanna povzbudivě. „Ale pořád to znamená, že Prázdnota musí mít smysl a že ji ovládá nějaké vědomí.“

„Já bych vsadil na umělecké dílo,“ pronesl Joey. „Pokud dokážou stvořit něco takového, jsou *nesrovnatelně* vyspělejší než my. Proč by ji nestvořili jen tak pro zábavu?“

„Protože je to nebezpečné a můžou zničit galaxii?“ navrhl Rojas.

„Pro boha to může být zábava.“

„Tak doufejme, že se s ním nesetkáme,“ řekl jízlivě Ibu.

Laura se znovu zahleděla k Lesu. „Neřekla bych, že tam bude.“

„Možná to ani nezjistíme,“ prohlásil Rojas. „Data z první Mk24 jsou dost divný.“

„Jak divný?“ zeptal se Ibu.

Rojas si prohlížel několik obrazovek. „Datový tok zpomaluje. Ne že by v něm bylo méně informací; je to spíš jako relativistický Dopplerův jev, hustota toku se snižuje.“

„Zpomalení běhu času,“ řekla Ayanna spokojeně. „Data z kvantového senzoru byla správná.“

„Kde je ta sonda?“ zeptala se Laura.

„Sto padesát kilometrů od nejbližšího zkresleného stromu,“ oznámil Rojas. „Přibližuje se kilometr za sekundu. Zpomaluji, potřebuji víc času na manévrování.“

„Jak na to reaguje?“ zeptal se Joey s opravdovým zájmem.

„Líně,“ vyhodnotil Rojas. „A tohle je zajímavé; data z druhé Mk24 zrychlují.“

„Jak to může takhle kolísat?“ divila se Ayanna. „To je fakt podivné.“

„Aha, a teď zase zpomalují,“ pokračoval Rojas.

„Možná je práh proměnlivý?“ navrhl Laura. Nedostatek aktuálních informací byl frustrující, jako by misi vedli v době kamenné. Instinktivně se opět pokusila připojit u-patrona k lodní síti. Překvapivě to fungovalo a v exozobrazení jí vyskákalo hejno ikoněk. Druhotné myšlenkové rutiny běžící v makrobuněčných klastrech okamžitě začaly autonomně zpracovávat data. Syrový proud informací byl náhle přehledný a přesný.

Joey a Ayanna se k ní okamžitě obrátili. Došlo jí, že si chvíli nehlídala myšlenky a nechala problesknout radostné pocity. „Co je opakem *závady*?“ zeptala se. „Právě jsem se v plném rozsahu připojila k síti čtrnáctky.“

„Vzkříšení?“ navrhl Ibu.

Malé ikonky v exozobrazení Lauře prozradily, že i ostatní členové týmu využívají konce poruch a návratu raketoplánu do normálu. Soustředila se na kvantové prostředí, kterým prolétala první Mk24. Časové složky se nepochybně lišily. A byly tam i jiné abnormality.

„Rozumíš tomu?“ zeptala se Ayanny.

„Ani ne.“

Laura zavřela oči, zatímco Mk24 překročila hranici Lesa sedmnáct kilometrů od nejbližšího zkresleného stromu. Obrazový přenos byl bez chyby. Podlouhlý baňatý tvar pokrývaly zvrásněné záhyby z neznámé krystalické látky, mnohem pravidelnější než u Pánů nebes. Uvnitř se přelévaly stíny tlumených barev, tušení zlověstného plížení hluboko uvnitř stromu. Obraz se rozbíkal.

Datový proud z Mk24 vinou Dopplerova efektu prudce zpomaloval a před degradací ho neochránila ani vyrovnávací paměť. Laura přesunula pozornost ke druhé Mk24, která byla asi

o pět minut pozadu a přibližovala se k vnější linii stromů. Přenos byl mnohem lepší.

S vědomím plně zaměstnaným tímto jevem procházela zbylou datovou strukturu nashromážděnou raketoplánem čtrnáct.

„Vidíte to taky?“ vyhrkla. Druhotné rutiny vpustily do centra pozornosti nový datový tok nepocházející od sond, ale od hlavního radaru raketoplánu. Zobrazoval kilometrové uskupení malých objektů. Byly už sedmnáct tisíc kilometrů od oblého vrcholu Lesa a vzdalovaly se rychlostí 1,8 kilometru za sekundu. Měly kulový tvar a měřily zhruba tři metry v průměru. V běžném spektru nebylo vidět nic; jejich povrch neodrážel světlo. Rychle je zaměřila infračerveným senzorem a ten zaznamenal pozoruhodně vysoké hodnoty.

„Třicet pět stupňů?“ zašeptal zaskočeně Ibu. „Co jsou zač?“

„Ať je to, co chce, na radaru jich je jedenáct,“ pronesla Laura. „Udrží kruhovou formaci a taky se od sebe prakticky nevzdalují. Ani nijak nezrychlují. Něco je takhle vypustilo.“

„Míří přímo na planetu,“ řekl Rojas. V mysli se mu spustil poplach. „Volám *Rumělkovou*, varuju je, že se něco blíží.“

„Malí Páni nebes?“ nadhodil Joey. „Je to koneckonců porodní oblast.“

„Mohlo by být,“ přitakal Idu. „Zajímalo by mě, jaký mají životní cyklus? Dospějí na planetě a v dospělosti vyskočí zase do vesmíru?“

„Jsou zcela inertní,“ poznamenala Laura. „Neregistrujeme žádné gravitační ani prostoročasové poruchy. Nejsou to Pánové nebes.“

„Jejich vejce?“ navrhla Ayanna.

„Páni nebes říkali, že nepocházejí odtud,“ řekl Ibu. „Vyjadřují se značně nejasně, ale nemyslím, že by vůbec chápali, co to je lhaní.“

„*Rumělková* jim vyše naproti raketoplán,“ prohlásil Rojas. „Pokud to bude v jejích silách.“

„I kdyby ne, pořád je můžeme zkoumat přímo na místě,“ poznamenal Joey. „Pocházejí přece z Lesa.“

O necelou minutu později přeletěla vnější vrstvy stromů třetí Mk24 a ztratili s ní kontakt. Čtvrtá vydržela sedmdesát dva vteřin

a pak Dopplerův jev zastavil i její datový tok.

„Jen pro jistotu,“ řekl Rojas. „Pomalý čas není nebezpečný, že, Ayanno?“

„Je pomalý pouze relativně ke kontinuu okolní Prázdnoty,“ odpověděla už celkem otráveně.

„Teď už jen zjistit, jestli má kvantová charakteristika vliv na živou tkáň,“ okomentoval to Ibu.

„Dobrá,“ pronesl Rojas. „Vypustím Lajka dron.“

Laura si na rozumové úrovni uvědomovala, že by se kvůli tomu měla cítit provinile, možná i s příměsí jistého opovržení. Ale upřímně, po tolika stoletích přihlížení skutečné smrti (neplést se ztrátou těla) lidí i zvířat už jí to ani nevadilo. Kromě toho nebylo snadné až tak prožívat osud pískomila.

Malý hlodavec byl usazen do středu Lajka dronu, jenž měl téměř totožné senzory jako Mk24 plus maličkou kouli podpory života v jádře. Celá posádka sledovala, jak dron prolétá kolem krajních zkreslených stromů. A ačkoliv se přenášena telemetrická data pomalu vytrácela, viděli, jak pískomil krčí čumák, nemění se mu tepová frekvence, pravidelně dýchá a zkouší se napít z pítka nad hlavou. Svaly a nervy pracovaly normálně. Signál zmizel.

„Uvnitř Lesa nás to nezabije,“ řekl Ibu. „Vůbec to nemá na život vliv.“

Joey zamručel – ošklivě pokroucený zvuk, který zněl spíš jako zatroubení. „Během první minuty.“

„Data se nedají přechýst kvůli Dopplerovu jevu způsobenému rozdíly v toku času,“ vysvětlovala Ayanna. „Lajku jsme sice ztratili, ale neznamená to, že by selhala. Pískomil je stále naživu.“

„Je to oficiální doporučení?“ zeptal se Rojas.

„Ano. Domnívám se, že je to bezpečné. Můžeme dovnitř. Jen nevím, o kolik je tam čas rychlejší. Pokud budeme v Lese den, může venku uběhnout měsíc. Nebo víc. Nebo méně.“

„Děkuji. Joey?“

„Když už jsme došli až sem...“

„Lauro?“

„Potřebuji vzorky těch stromů. Ať už fungují jakkoliv, naprosto se to liší od všeho, s čím jsme se dosud setkali. A zoufale chci

vědět, kde berou energii. Rychlost toku času nezměníte bez ohromného objemu energie. A ta se musí odněkud brát, jenže nikde nevidíme neutrinovou aktivitu, která by indikovala přímou konverzi hmoty na energii, nebo dokonce fúzi. Ze slunce taky nepochází. Takže odkud...?”

„Odkud se bere energie na telekinezi?“ přerušil ji Ibu. „Myslím, že nevycházíš ze správného rámce, Lauro. Prostředí v Prázdnosti je jiné.“

„Tvrdíš, že stromy zpomalují čas *myšlením*?“

„Myšlením. Přáním. Kdo ví?“

„Dobrá, uklidníme se,“ řekl Rojas s pohledem upřeným na Ibua. „Beru to tak, že se tam těšíte.“

„Netěším se, ale nic nenamítám. Laura má pravdu, musíme se pořádně podívat, co se v těch stromech odehrává za procesy.“

Rojas hlasitě vydechl. „Domluveno, povím *Rumělkové*, že vyrážíme na místo. Předpokládám, že až se tam dostaneme, ztratíme s nimi spojení. Nechci, aby za námi posílali záchrannou misi jen proto, že se pár dní neozveme.“

Ibu otevřel soukromé spojení s Lauřiným u-patronem. „Proč mám dojem, že záchranná mise nebude nejpalčivější kapitánovou starostí?“

*

Rojas si ponechal manuální řízení a pilotoval raketoplán čtrnáct k velké mytíně mezi zkreslenými stromy. Laura nechtěla přiblížení sledovat přes komplex senzorů raketoplánu a raději se dívala přes čelní sklo. Exozobrazení jí nicméně poskytovalo vysvětlení každého detailu jejich postupu.

Zrychlovali s desetinou g, což stačilo, aby se udrželi v křeslech. Laura využila příležitosti a rychle zhltnula pár čokoládových oplatků. I ta trocha přitažlivosti stačila, aby její žaludek trávil, jak má.

„Mám pocit, že bychom se měli nějak připravit,“ řekl Ibu.

„Jako jak?“ zeptala se Laura.

„Nevím. Vztít si ochranný oblek? Vybavit se kyslíkovou bombou? Naočkovat se?“

„Pod palubním overalem mám kosticovou síť silového pole,“ řekla Ayanna. „Počítá se to?“

„Když bude zrovna fungovat.“

„Myslela jsem si, že ty jsi tady ta optimistka.“

Laura zabušila pěstí do polstrované stěny kabiny. Běžové segmenty byly uspořádány do čtverců a téměř polovina z nich sloužila jako dvířka do skříněk. „Nouzové tlakové obleky jsou ve všech kajutách. Nemusíš se bát.“ Otevřela uzávěr pomerančového džusu a cucala ho brčkem.

Ibu si měřil zeď stromů táhnoucí se za sklem raketoplánu Prázdnooprostorem. „Říkala jsi, že jsme jako potkani v bludišti. Přesnější by byly bakterie pod mikroskopem. Na našich pocitech nezáleží. Naživu nás udrží jen schopnosti a logika.“ Usmál se na všechny okolo. „A naštěstí máme obojí. Dokážete si představit, jak by tahle mise vypadala, kdybychom byli parta padesátníků? Jako utržené vozík na horský dráze. Panika a řev.“

„Spojení s *Rumělkovou* zase doppleruje,“ řekl Rojas.

Laura zkontrolovala data v exozobrazení. Čtrnáctka nyní byla třicet kilometrů od zkesleného stromu a přibližovala se. Rojas přestal zrychlovat. Všichni na palubě ztichli. Prolétali kolem štíhlé špičky stromu, namířené k planetě. Obklopil je stín. Rojas pootočil raketoplán a zrychlil na půl gé, aby s Lesem srovnal rychlost. Byli uvnitř, zdánlivě nehybní. Lauřin u-patron zaznamenával čas. Hořela zvědavostí, jak se bude lišit, až se opět vynoří v „normálním“ Prázdnooprostoru.

„Vidím tu mírný modrý posuv u několika referenčních hvězd,“ oznámila Ayanna. „Jsme uvnitř změněného časového toku.“

„A stále naživu,“ řekl Ibu.

„Spojení s *Rumělkovou* je pryč,“ hlásil Rojas.

„To jsem nečekala,“ zareagovala Ayanna. „Myslela jsem si, že příjem neztratíme, jen se posune na vyšší frekvenci.“

Rojas stiskl rty. „Nic, je mi líto.“

„Co Mk24, které jsme poslali napřed?“ zeptala se Laura. „Neměli bychom je zase slyšet? Když jsme ve stejném časovém rámci?“

„Zatím nic,“ odpověděl Rojas. „Zkousím další skeny.“

„Neozývá se ani Lajka,“ přidala se Ayanna.

„Na radaru je prázdné,“ řekl Ibu.

„To nedává smysl,“ přemýšlela Laura. „Radar na čtrnáctce rozezná zrnko písku na dvě stě kilometrů. I kdyby na sondách nefungovalo vůbec nic, měl by je vidět.“

„Musí být za dalším stromem,“ prohlásil Joey.

„Všechny?“ reagovala skepticky. „Nečinné a s rozbitými komunikačními anténami? To neberu.“

„Tak jak si to vysvětluješ?“

Pohlédla na ohromné trhliny v krystalickém materiálu zkresleného stromu. „Něco je vtáhlo dovnitř.“

„Neregistrovali jsme anomálie v gravitonické aktivitě,“ řekla Ayanna. „Nevím, co jiného by je mohlo odklonit z dráhy.“

„Telekineze,“ navrhl Rojas. „Jestliže jsou ty stromy jistým způsobem živé, budou mít hluboko uvnitř i velký starý mozek.“

Opět všichni ztichli. Laura se znepokojeně dívala na nejbližší strom. „Jestli je to živý, tak to s náma nemluví.“

„Teď je to na tobě,“ promluvil k ní Rojas. „Jak budeme pokračovat?“

„Vezmi nás blíž k nějakému stromu. Provedeme skeny na hustotu, podíváme se po nějakých vnitřních strukturách, pak nasadíme na nejzajímavější části moduly na sběr vzorků.“

„Tak blízko, abychom mohli použít mimosmyslové vnímání,“ řekl Joey.

„Cokoliv, co nám dá představu o procesech uvnitř stromů,“ odpověděla beze stopy ironie.

Raketoplán čtrnáct se přiblížil ke zkreslenému stromu na tři kilometry; Rojas je s pomocí chladného plynu vyfukovaného z manévrovacích trysek raketoplánu usadil v polovině krystalického kolosu. Dokovací silo na plášti vyplivlo hejno PPSS (pokročilých propojených senzorových sond) Mk16b. Dvě stě dvacet blyštících se sond velkých jako pěst se hrnulo do širokého prstence kolem zkresleného stromu. V neměnné formaci

a s jednotným datovým tokem se pomalu sunuly podél devítikilometrového stromu a do hloubky ho skenovaly.

Laura se snažila nedat najevo zklamání z dat, která ji zprostředkovalo exozobrazení. Sondy zmapovaly s milimetrovou přesností složité záhyby a výrůstky varhánkovité krystalické struktury a určily přesnou topografii puklin, které sahaly kilometr pod zvlněné vrcholky útesů. Ale odhalit cokoliv pod povrchem hejno senzorů nedokázalo.

„Jako otisk prstu o velikosti pohoří,“ popsal to Ibu.

Laura zavřela oči a ponořila se do senzorového zobrazení. „Kvantové poruchy jsou nejsilnější podél hřebenů,“ řekla. „To ale nic neříká o tom, kde je nějaký generátor.“

„Rozhodně tam probíhají negativní energetické jevy,“ navázala Ayanna. „Stromy jsou zdrojem změny toku času, to je zřejmé. Světélkování v krystalu musí být místní varianta Čerenkovova záření.“

Hejno sond se pod Rojasovým vedením rozdělilo na dvě části, které vklouzly do trhlin po obou stranách krystalického hřebenu, zmizely z dosahu slunečního svitu a ponořily se do přízračně měňavého světélkování stromu.

„S hejnem spojení máme, ale s Mk24 ne,“ řekl Ibu. „Stále zajímavější.“

„Jsou blíž,“ poukázal Rojas.

„Pokud Mk24 jen krouží Lesem, jedna z nich už musí být mimo radarový stín.“

„Co tedy myslíš, že se jim stalo?“

„Nevím,“ řekl s vážnou tváří.

„Ve hmotě stromu je rozhodně uhlík.“ Laura odečítala čerstvá data z hejna.

„Je to diamant?“ zeptal se nadšeně Joey.

„Ne, je mi líto. Jsou tam stopy i po dalších prvcích, nic komplikovaného. Ale tohle je zajímavé: Valenční vazba se tu zdá silnější, než jak ji známe, a hustota hmoty je s jistotou větší než obvykle. Vakuové zvětrávání příliš neočekávám. Pořád jsem ale sotva pár milimetrů pod povrchem.“

„Což znamená, že si musíš jít ven ulámat pár kousků,“ konstatoval Ibu.

Laura si ještě jednou prohlédla výsledky měření hustoty. „Myslím, že vlákna modulů na odebírání vzorků si s tím poradí.“

„Sakra, těšil jsem se, že do toho dám ránu kladívkem,“ zasmál se Ibu. „Představte si to. Jedna rána, trhлина se začne větvit...“

„Agentura pro první kontakt tě za to postaví ke zdi,“ opáčila Laura.

„Dejte ještě hejnu trochu času,“ řekl Rojas.

„V puklinách se objevují zajímavé fluktuace kvantové charakteristiky,“ ohlásila Ayanna. „Ráda bych, aby hejno dokončilo sken po celé délce stromu, abychom zjistili, kde jsou fluktuace nejsilnější.“

„To mi pomůže,“ připustila Laura. „Ale půjdeme tam i tak, že?“

Rojas vzdychl. „Než to hejno naskenuje, otestujeme zatím naše vybavení.“

*

Služební paluba raketoplánu byla vklíněna mezi pilotní kabinu a kabinu pro cestující. Sestávala z přechodové komory, malé kuchyňky, umývárny a průchodu do nákladového prostoru, který se táhl podél společné kabiny a po celé délce trupu.

Laura se vznášela za Rojasem a udržovala si hlavu v bezpečné vzdálenosti od jeho nohou. I když se jí bionika pomalu vzpamatovala, v mikrogravitaci zkrátka nebyla příliš zběhlá. Nechtěla riskovat, že dostane kopanec do tváře.

Odhodlala se proplout průlezem, i díky pomoci všudypřítomných madel. Zpočátku byl nákladový prostor jen úzkou chodbou se skříňkami na vybavení podél stěn, ale po čtvrtině své délky se otevřel do větší kovové jeskyně s dvojitými řadami mohutných válců dokovacích sil. Laura se chytala madel, sunula se kupředu a snažila se nepraštit do loktů. Za dokovacími silami byla přechodová komora vedoucí do exohangáru. V kolébkách spočívaly dvě kulové exokabiny – dvoumístné lodi s hnízdem elektrovalových chapadel na přídi; zatažená a smotaná působila

poněkud obscénním dojmem. Skafandry byly uloženy ve skříňkách, stejně jako tři sady osobních manévrovacích strojů. K pažení byly připevněny nástroje a vědecké senzory, naproti stála řada nečinných opravárenských botů sahajícím lidem zhruba po pás. A na druhé straně hangáru byla přetlaková komora akorát na exokabinu.

„Nahodím jednu exokabinu,“ řekl Rojas, „a ty prosím zkontroluj skafandry.“

„Jistě,“ odpověděla mu Laura. Skafandr byl poměrně jednoduchý, kluzký overall ze stříbrnošedé látky protkané elektrosvaly. Rozšiřoval se jako pytel, aby si jej uživatel mohl natáhnout, až pak se elektrosvaly stáhly a přimkly látku k tělu jako druhou kůži. Póry a kapiláry odváděly pot, zatímco teplovodivá síť zajišťovala odvod přebytečného tělesného tepla a udržovala stálou a příjemnou teplotu. Helma měla podobu klasické koule s mnoha filtrovacími funkcemi a zabudovanými senzory. Spojení s límcem šlo hladce. Okysličování zajišťovala malá jednotka za krkem. Obvykle se přes něj nosilo kosticové silové pole, ale Laura jim nyní zkrátka nedůvěřovala. Prohlédla další skříňky a ke své radosti našla silné vnější skafandry, které chránily nositele před dopadem mikročástic téměř stejně efektivně. Přesně ty, o kterých mluvil Ibu. *Měla bych mu ho vzít.*

U-patron ji upozornil, že s ní Ayanna navázala přímé spojení. „Z Mk16b dostáváme zajímavé výsledky,“ pronesla.

„Podívám se na to,“ odpověděla Laura. U-patron se připojil na datový tok hejna a interpretoval ho v Lauřině exozobrazení. Přestala s ukládáním ochranného skafandru zpět do skříně.

Hejno téměř dokončilo průzkumný průlet hlubokou trhlinou. Na úplné špičce zkresleného stromu, tam, odkud se táhly všechny kroutící se průrvy, sken odhalil nepravidelné bulky. Bulky s povrchovou teplotou třicet pět stupňů Celsia. Hejno přesunulo pozornost senzorů a soustředilo ji na anomálii.

V Lauřině exozobrazení vypadaly jako tmavé boule, nádory, jež narostly na elegantních krystalech zářivého objektu. Optické senzory jich zobrazily více než padesát, od velikosti oblázku po

třímetrové koule. Měly vrásčitou slupku, tmavě šedou, možná úplně krajní odstín zelené.

„Avokáda,“ zašeptala. „Zralá avokáda.“ Přesně to totiž připomínaly.

Navzdory veškerému úsilí se hejnu dronů nedařilo přiblížit záběr, a tak bod, kde končil krystal a začínala koule, zůstával nejasný. Splývaly jedno v druhé, jako by koule do trhlin zapouštěly kořeny, což ještě umocňovalo dojem, že jde o nádory.

„Vajíčka Pánů nebes,“ prohlásil Joey.

„Musíme získat vzorek,“ řekl Rojas.

„To musíme,“ přitakala Laura a prohlížela si ostatní měření hejna. „Naším hlavním úkolem je ale vyhodnotit kvantovou abnormalitu Lesa. Podívat se na negativní energii působící na dně trhliny. Jsou to velmi komplexní jevy a nejspíš stojí za manipulováním toku času.“

„Dobrá, soustředme se na to,“ přikývl Rojas.

„Výborně,“ usmála se na něj vděčně přes exohangár.

„Dej mi vědět, jaké funkce mají moduly pro sběr vzorků, a podívej se prosím i na hloubkové senzory.“

„Jistě.“

„Ibu, pojď si pro skafandr. Budeš dělat kopilota.“

„Jdu na to,“ odpověděl Ibu.

„Cože?“ vyštěkla Laura. Pokládala za samozřejmé, že druhým pilotem exokabiny bude ona.

„Ibu za posledních dvacet let odpracoval tisíc hodin v nulové gravitaci,“ vysvětloval Rojas. „Ty máš za sebou pár povinných cvičení se špatným hodnocením.“

„Tohle je ale můj obor,“ ohradila se Laura, i když už věděla, že je zbytečně podrážděná.

Rojas se na ni od exokabiny povzbudivě usmál. „Průzkum molekulární struktury téhle věci je tvůj obor. Opřít se do ní senzory a něco pro tebe naměřit je zase náš obor.“

Laura rychle přikývla. „Ano, pochopitelně. Zkontroluji systémy, které máte nasadit.“

„Děkuji.“

Za chvíličku už se Ibu snášel kolem dokovacích sil. Laura zaskřípala zuby; navzdory své velikosti se pohyboval s ladností ryby ve vodě. *No do háje, Rojas se v něm nemýlil.*

„Omlouvám se,“ řekl Ibu, když se dostal do její výšky. „Prostě mě ber jako přídatný pár rukou.“

Laura trochu zčervenala. Přemýšlela, jak moc účinné je její zaštitění. „Ráda bych pět sad hloubkových skenů v těchto oblastech.“ U-patron jim poslal data. „A až zpracuji výsledky, ukážu vám, kde použít moduly pro odběr vzorků.“

Ibu přivřel oči a zkoumal označené lokality. „Jdeme si pro exotickou hmotu, co?“

„Jestli chceme pochopit, co se tu děje, musím zjistit, co manipuluje energetickými toky. Evidentně je to na molekulární bázi.“

„Jako naše bionika?“

Pokrčila rameny, což ji nešikovně rozhýbalo. „Sežeňte mi vzorky a povím vám to.“

*

Laura byla zpět v pilotní kabině a sledovala, jak exopod opouští malý hangár raketoplánu. Na pilotním křesle před ní seděla Ayanna, nyní velitelka mise, a Joey byl připoutaný ke křeslu v zadní části prostoru. Laura začínala mít o hyperprostorového fyzika vážné obavy. Svalové křeče ve tvářích dosáhly takové intenzity, že mu udělaly z obličeje nehybnou masku s ohrnutými rty a odporným úšklebkem. Sledovala, jak se mu stále rychleji třesou ramena. Kdyby nebyl připoutaný, mlátil by sebou po celé kabině. Za vše hovořilo, jak si skrýval ruce za křeslem, aby na ně neviděla ani ona, ani Ayanna. Kradmo na ně pohlédla pomocí mimosmyslových schopností; škubaly sebou stejně jako jeho chodidla. Možná by měla navrhnout, aby zkusil lékařský modul na čtrnáctce. Bylo ale jasné, jak by odpověděl.

Před čelním sklem proplula stříbrno-bílá koule exokabiny. Odolala nutkání jim zamávat.

„Co vaše systémy?“ zeptala se Ayanna.

„Většinou fungují,“ odpověděl Rojas z reproduktorů. „Připravujeme se na zážeh iontového motoru.“

Čtyři štíhlé pravoúhlé trysky na plášti exokabiny se rozzářily studeným modrým světlem a malá loď se volným tempem vzdalovala od čtrnáctky.

„Zážehový vektor je v pořádku,“ řekl Rojas. „Setkání se stromem za sedm minut – odpočítávám.“

Laura si nad tak ostentativní natěšeností povzdechla a zakroutila hlavou. *Kluci a jejich hračky.*

„Nemají moc příležitostí se vyřádit,“ řekla Ayanna šeptem. Usmály se na sebe. Pak Laura zasténala, protože ztratili spojení se sítí čtrnáctky.

Ayanna přepínala páčky na ovládacím panelu a druhou rukou rychle psala na klávesnici. Laura jí tu hbitost záviděla, ona by tak šikovná určitě nebyla.

„Máme energetické výpadky,“ mumlala si. „Rojasi, jak jste na tom?“

„Dobře, čtrnáctko.“

„Dopplerův jev to není,“ prohlásila Ayanna.

Světla v kabině zakolísala. Laura se na pruhy podezřívavě zahleděla. „Jasně, přesně to jsme potřebovali. Opravdové výpadky napájení.“ Zmlkla, protože jí u-patron ohlásil znovupřipojení k síti čtrnáctky.

„Možná by ses měla ujistit, že máme všechna nasbíraná data zálohovaná,“ řekla Ayanna.

„Dobrý nápad.“ Laura nařídila u-patronovi otevřít nový soubor v jedné ze skladovacích lakun a začala do nich stahovat kopie všech záznamů ze sond.

Zatímco se data stahovala, upravila Ayanna náklon čtrnáctky, aby měli na exokabinu výhled přes čelní sklo. V jejích myšlenkách byla radost, že dokáže ovládat čtrnáctku stejně dobře jako Rojas. Špinavě bílá koule exokabiny se brzy ztratila v třepotavé záři ze záhybů stromů, ale navigační světla stále pravidelně blikala a zůstávala proti ohromnému mimozemskému objektu viditelná.

„Poziční zážeh proveden,“ ozvalo se z reproduktorů. „Udržíme vzdálenost dvě stě metrů nad povrchem objektu.“

Skrz čelní sklo viděla světla zhruba ve čtvrtině délky stromu, měřeno od špičky. „Ibu, pustíš mi prosím optický přenos?“

„Jistě,“ ozvalo se.

Laura zavřela oči a usadila se v křesle. Ibův pohled se rozvinul z modrozeleného symbolu oka uprostřed jejího exozobrazení. Rozhlédla se po stísněném vnitřku exokabiny. Vedla Ibua seděl Rojas, připoutaný vestoje před dvířky exokabiny sítí širokých popruhů. Na stěnách kabiny byly hlavně displeje, světla a madla.

Ibu si nasadil na hlavu helmu. Rojas udělal to samé. Pak se světla okolo nich přepnula z červené na fialovou.

„Odtlakování potvrzeno,“ ohlásil Ibu. „Otvírám přechodovou komoru.“ Odpojí síť popruhů, která ho držela na místě, a zavrtěl se. Třetina zadní stěny kabiny se roztáhla. Ibu se opatrně protáhl do Prázdnoprostoru. Hned za hranou výlezu byl držák s postrojem pro práci ve volném prostoru. Nasoukal se do něj a postroj se ho sám chytil kolem ramen a stehů. „Zkousím postroj.“

Z trysek na okrajích postroje tryskaly pramínky studeného plynu jako rozfoukané chmýří pampelišek. „Funguje správně. Vyrážím.“

Pomalu se sunul podél exokabiny. Strom stoupal nad kulovou stříbrošedou kabinu jako plynňý obr nad obzor svého měsíce. Z takové blízkosti byl ohromný. Z pohledu na něj naskakovala husí kůže. Něco tak velkého, dost možná živého a naprosto cizího, jí nahánělo strach. Možná to bylo s podivem, ale znervózňovalo ji to víc než samotná Prázdnota.

„Nemyslím si, že stromy pocházejí z Prázdnoty,“ šeptala si. „Myslím, že sem byly zataženy, tak jako my.“

„Co tě k tomu vede?“ zeptala se Ayanna.

„Kdyby sem patřily, nepokoušely by se změnit Prázdnoprostor. Jsou tu uvězněné jako my. A to není dobrý.“

„Jak to?“

„Evidentně mají pokročilejší kontrolu nad hmotou a energií, a přesto jsou stále tu.“

„Pokud jsou zvenku,“ dodala Ayanna rychle.

Se zavřenými víčky a výhledem zprostředkovaným Ibuovýmma očima se usmála. „Rozhodně jsou.“

Ibu se pomalu vznášel podél okraje průrvy, kterou předtím skenovalo hejno. Datový tok z jeho obleku vykazoval mikrosekundové výpadky, jež jí každých pár chvil rozmazaly výhled.

„Jdu dovnitř,“ řekl.

Opět vytryskly pramínky plynu. Pak už mu kolem helmy uháněla krystalická stěna. Sledoval neměnný kurz a držel si patnáctimetrový odstup od strany ohromného záhybu otvírajícího se do stromu. Vnější stříbrno-bílý skafandr mu hořel podivným zářením, vlnícím se v krystalické hmotě. Laura si nemohla nevšimnout, jak jí stoupá tep; říkala si, jestli to je telepatická zpětná vazba od Ibua.

„Blížíš se do určené zóny,“ řekla mu po odečtu souřadnic místní vztažné soustavy.

„Jo. Všiml jsem si.“

Laura se zakřenila. „Taky tu mám nějaký dříví, který by se ti mohlo hodit.“

„Jsem zachráněn.“

Ibu zastavil v blízkosti dna průrvy. O padesát metrů dál se krystal ostře stácel a tvořil spodek úzkého údolí. Další stěna průrvy byla jen sedmdesát metrů za ním. „Zahajuji první fázi,“ oznámil.

Lauřin přenášený zrak se rozkolísal, protože Ibu sklonil hlavu a sundal si z věcmi nabitého opasku zařízení na hloubkový sken. Byl to jednoduchý zelený kruh velký jako Ibuova ruka i s rukavicí.

Ibu rozhýbal postroj a pomalu se sunul vpřed. Musela se chytnout polstrované opěrky. Viděla, jak natahuje ruce před sebe. Skutečný povrch krystalu bylo v podivně se měnícím vnitřním světle těžké rozeznat.

Dotkl se ho prsty a mírně se odrazil. Vytryskla trocha plynu a zůstal na místě.

Laura se konečně nadechla – ani nevěděla, že napětím nedýchá.

„Je to v podstatě bez tření,“ ohlásil Ibu. „Gekonky na tom vůbec nedrží.“

„To bude ta posílená valenční vazba,“ řekla mu Laura. „Krystal bude mít méně povrchových nerovností než obyčejná hmota.“

„Dobrá. Příkládám odběrovou sadu. Uvidíme, jestli se chytí.“

Laura nevěděla přesně, jaký druh pojiva sada na hluboký sken používá, ale když ji Ibu přitlačil k povrchu a pomohl si ještě krátkým zážehem trysek postroje, zdálo se, že to stačí.

„Fyzický kontakt potvrzen,“ řekl Ibu. „Telemetrie vypadá dobře. Přesouvám se na druhou lokalitu.“

„Krásná práce,“ řekla mu Ayanna.

„Máme problém,“ ozval se telepaticky Joey.

Laura zamrkala a odsunula Ibuův vizuální přenos do malého okénka v exozobrazení. Rozhlédla se po pilotní kabině, ale vše se zdálo v pořádku. „Co se děje?“

Joeyovy oči na ni hleděly z pokroucené a nehybné tváře. „Pokoušel jsem se s optoelektronickými senzory najít *Rumělkovou*. Nešlo to. Zmizela.“

„Cože?“ vyhrkla Ayanna a žádné zaštitění by nedokázalo skrýt výbuch obav v jejích myšlenkách.

„Nemůžu ji najít,“ řekl Joey. „Podívejte, jestliže ztrácíme kontakt se sondami a *Rumělkovou* jen kvůli Dopplerovu jevu, něco musí být strašně špatně. Nezáleží na tom, jak moc se posune frekvence spojení, pořád bychom měli být s to přijímat signál.“

Ayanna vypadala velmi nervózně. „Jo, chápu.“

„Tak jo. Opravdu dost mě to trápilo. Začal jsem zkoumat vizuální data. *Rumělková* je třináct set metrů dlouhá, do prdele. Z týchle vzdálenosti by měla být vidět pouhým okem. Optoelektronika na čtrnáctce by dokázala přečíst i její výrobní číslo. Známe oběžnou dráhu, víme, kde pátrat. Základní sken jsem už provedl pětkrát. Nic kolem té planety neobíhá. Ani *Rumělková*, ani *Rytířská*, ani *Ryčná*. Na oběžné dráze už není žádná z nich.“

„To nemůže –“ nadechla se Laura. „To je přece blbost. Nemohly všechny havarovat.“ Zoufale se podívala na Ayannu. „Nebo jo?“

„Obíhaly tisíc kilometrů nad povrchem planety,“ řekla Ayanna. „To máme naposled potvrzené ještě před vstupem do zóny

časového posunu kolem Lesa. Nedokážu si představit, jaká síla by je mohla stáhnout z oběžné dráhy.“

„Ta samá, která tu zpomaluje čas,“ odvětila Laura. „Joey, jsme tu zpomalení. Je nějaká možnost, že by byly na druhé straně planety a prostě jen dlouho trvá, než vyplují z jejího stínu?“

Na znetvořené tváři nebylo nic znát, ale z myšlenek mu odkapávalo opovržení. „Aha. To mě fakt vůbec nenapadlo. No tak! Na oběžné dráze byly pravidelně rozmístěné. Jedna je vidět vždy. A většinou dvě.“

„Viděli jsme, že ty koule mířily k planetě,“ řekla Ayanna. „Možná to byly zbraně?“

„A nezaznamenali jsme žádné výbuchy?“ zeptala se Laura. „Ne. Stalo se něco jiného.“

„Kdyby je něco stáhlo z oběžné dráhy, udělaly by pořádek kráter,“ usoudila Ayanna. „Do atmosféry by to vyvrhlo megatuny odpařených hornin. Celý klimatický systém by byl na hadry. Joey, nasvědčuje tomu něco?“

Teoretik hyperprostoru dokázal mrknout. „Ne. Ale ještě jednou to důkladně prověřím. Možná že nehavarovaly, možná že ingravvy vydržely dost dlouho.“

„Do toho,“ vyzvala ho Ayanna stroze.

„Řekneme to...?“ Laura pokynula k titánskému mimozemskému artefaktu zářícímu za čelním sklem. Poziční světla exokabiny stále pravidelně blikala.

„Ne,“ ihned odpověděla Ayanna. „Počkejme s tou novinou, než se vrátí. Nechci, aby je tam něco rušilo.“

„Dobrá.“ Lauře pomalu přeběhl mráz po zádech. Jako by ten chlad vycházel z ní. „I kdyby byly lodě staženy z oběžné dráhy, nevysvětluje to, co se stalo se všemi sondami.“

Ayanna krátce přikývla. „Vím.“

Laura se dívala, jak Ibu připevňuje zbývající zařízení pro hloubkový sken. Odhalovala úžasnou molekulární substrukturu ve stavbě krystalického stromu, miliony rozličných vrstev propletených do neskutečně složitých vzorů. Každý pás představoval jinou energetickou úroveň, řada z nich se nořila do negativních funkcí.

„Tak to je fakt pořádný nářez,“ zašeptala Laura.

Její sekundární rutiny se pokoušely zmapovat dráhy odhalované hloubkovým skenem, ale v makromolekulárních klastrech prostě neměla na takový úkol dostatečnou výpočetní kapacitu. I kdyby na to použila matici ze čtrnáctky, trvalo by to týdny. „A to vidíme jen maličkou část. Celá ta věc je obří polovodičový okruh manipulující negativní energii. A to mluvím jen o části, které rozumím. Musí generovat vlastní valenční rozdíly, tady už jsme v podstatě v říši perpetua mobile.“

„Takže někde musí být ovládací mechanismus,“ řekla Ayanna. „Místo, které řídí rutiny.“

„Někde. Ano. Ale máme co do činění s kilometry krychlovými.“

„Logicky by to bylo uprostřed té vyboulené části na druhé straně.“

„Jistě. Logicky. Ibu, Rojas, cítíte, že by ze stromu vycházely nějaké myšlenky? Nemusí nutně být stejně rychlé, a už vůbec ne podobné těm našim.“

„Bohužel, Lauro,“ řekl Ibu. „Nic. Sotva nahlédnu myslí pod povrch krystalu, natož abych rozuměl půlce toho, co vidím.“

„Jasně. Posílám soubor se souřadnicemi pro odběr vzorků.“

„Lauro,“ promluvil Rojas, „vidíme, že struktura krystalu je opravdu mimořádně komplexní. Myslíš, že je sběr vzorků na místě?“

„Na místě?“ vyhrkla. „Je to ten nejneuvěřitelnější molekulární mechanismus, jaký jsem kdy viděla!“

Ibu si odkašlal. „Chce tím říct, že když do toho začneme strkat vlákna na odběr vzorků, mohlo by to prasknout jak propíchnutej balón.“

Laura se nadechla a snažila se uklidnit. „Odeberu nanejvýš deset gramů, a určitě ne z kanálů negativní energie. Odběr vzorků nic nepoškodí, ano? Je to bezpečné.“

Ayanna se na ni obrátila z pilotního křesla a významně pozdvihla obočí.

„Bezpečné,“ zopakovala Laura, odmítající ustoupit.

„Dobrá,“ řekl Ibu. „Nasazuji první modul.“

Prvním poznatkem bylo, že proniknout vláknem skrz povrch krystalu s posílenou vazbou mezi atomy bude velmi obtížné. „Chvilku to zabere,“ okomentovala to Laura, zatímco sledovala bolestně pomalý postup odběru.

Ibu připevnil poslední odběrné zařízení. „Jdu se podívat na vejce,“ řekl.

Laura si opět zvětšila optický přenos Ibuova zorného pole a sledovala, jak se vznáší podél dna světélkujícího údolí. V přízračné záři se blyštěly obláčky páry z manévrovacích trysek. Záhyb byl menší a užší, ohýbal se a spojoval se s dalšími.

„Ibu, ubývá tam světla?“ zeptala se Laura. Zprostředkovaný výhled trpěl otravným a čím dál častějším chvěním, a jak Ibu postupoval záhybem, stále obtížněji rozeznávala kolísající mihotání krystalů. Jako by se dostal do stínu, což bylo nemožné.

„Ne,“ odpověděl. „Proč? Moduly na odběr vzorků poškodily strom?“

Podařilo se jí nezasmát. „Ne.“

„Přenosový signál se významně zhoršuje,“ varovala ho Ayanna. „Ibu, dostáváš se do pořádného rušení. Vypadá v krystalu něco jinak?“

„Ne. Ale už vidím ty koule. Je to jako... ty brdó. Nemůžu –“

I se zavřenýma očima měla Laura nutkání šilhat. Jen tak tak rozeznávala z krystalu vyrůstající temné koule. Výhled na svět zprostředkovaný Ibuovým očima byl jako brána do říše stínů.

„Co se děje?“ naléhavě se ptal Rojas.

„Nic,“ řekl Ibu. „Jen na ty věci nedokážu použít mimosmyslové schopnosti. Jako by byly zaštitěné, přesně jak jsme se učili chránit myšlenky my. Ale jsou opravdu úžasné. To vím.“

„Chceš říct, že je to živé?“ zeptala se vyděšeně Laura.

„Nejsem si jistý.“

„Rychle mu stoupá tep,“ upozornila ji Ayanna.

Laura viděla, jak se k tomu přibližuje. Obraz byl napřed rozmazaný, pak se ustálil. Bylo velmi obtížné cokoliv rozeznat, všude jen odstíny šedé. Světlejší obrys Ibuovy ruky se mihl v obraze, natahoval se k jedné z koulí.

„Chystám se – zjistit – chyt–“

Obraz úplně zmizel. Sekundu se ještě přenášela základní telemetrie a pak zmizela i ta.

„Rojasi?“ promluvila Ayanna. „Vidíš na Ibua?“

„Trošku. Je kousek od těch koulí. Myslím –“

Spojení s Ibuem se obnovilo. Jen slabě, hlásil Lauře u-patron. Pouze hlasový okruh.

„... ta zkurvená věc... nemá... nemůžu... do hajzlu... já fakt, fakt nemůžu...“

„Co se děje?“ vyhrkla Ayanna. „Ibu?“

„Uvíznul jsem. Zasekly se mi... nechce mi to pustit... prsty...“

„Cože?“ zeptala se Laura. „Ibu, nic nevidíme. Přenos nefunguje. Co se zaseklo?“

„... Lauro, je to... molekula... moje ruka... zasraná ruka... nemůžu s ní hnout.“

„Do háje,“ zavrčela Laura. „Ibu, zasekla se ti tam ruka? Rozumím správně?“

„... jo... jo... jo, ten sráč mě dostal – je to pevný, ale... kurva, kurva, nic... říznout... uvolnit.“

Ayanna se vyděšeně podívala na Lauru. „Co se stane, když do toho řízne?“

„Jak to mám proboha vědět?“

„Ibu, buď opatrný,“ řekla Ayanna.

„... si snad děláš pr...“ zavrčel Ibu.

„Prostě ji odtamtud dostaň,“ pronesla Laura. Na informačních panelech viděla, že se exokabina dala do pohybu.

„Rojasi, co to děláš?“ zeptala se Ayanna.

„Snažím se mu pomoc,“ odpověděl Rojas vyrovnaně.

„Můžeš nás připojit na vizuální zobrazení?“ zeptala se Laura. Odepnula si pás a odplula vzduchem až k čelnímu sklu. Blikání pozičních světel exokabiny působilo v těkavých vlnách bledého světla krystalu stromu uklidňujícím dojmem.

„Signál exokabiny klesá,“ varovala Ayanna.

„Ibu, slyšíš mě?“ zavolala Laura.

„... není...“ ozval se Ibuův zkreslený hlas.

Ayanna začala zuřivě bušit do klávesnice jednoho z ovládacích panelů. „Ztratili jsme příjem.“

„Vidím ho,“ řekl Rojas. „Vypadá to, jako by se rukou a kolenem dotýkal povrchu koule. Rozhodně v ní uvíznul.“

„Hlavně ho z toho šmejda nějak dostaň!“ vykřikla Ayanna. „Máš v exokabině nějaký řezáky?“

„Nebojte; energočepel prořízne i jednovazebné uhlíkové vlákno. To nebude problém.“

„Dostaneš se dost blízko, abys ji mohl použít?“ zeptala se Laura.

„Je přenosná... pokud budu muset... půjde to samo...“

„Ne, ne, ne,“ vykřikla Laura. Spojení s exokabinou se prudce zhoršovalo. Frustrovaně udeřila do skla a rychle se musela chytat křesla, protože ji úder odhodil vzduchem na opačnou stranu.

„... to je fakt paráda...“ do Rojasova hlasu se vkradl úžas. „... chystám se ven... s ním...“

Ayanna ztuhla. „Rojasi? Rojasi, neopouštěj exokabinu. Rozumíš?“

„... blíž...“

„Udržuj ho na dohled! Rojasi? Rozumíš?“

Laura se opět přimáčkla ke sklu a zoufale hleděla na špičku zkresleného stromu. „Nevidím poziční světla! Do háje, ti kretění zmizeli v záhybu.“ Komunikační ikonka v exozobrazení hlásila, že signál exokabiny se úplně vytratil. Skončil.

„Co je fakt paráda?“ zeptal se Joey telepaticky. „O čem to mluvil? Myslel tím, že se Ibuovi podařilo odříznout?“

Laura se provinile podívala na Ayannu a pak zpátky na Joeyho. „Nevím. Ano. Ano, to muselo být ono. My –“

Světla v kabině zablikala, pak potemněla, a nakonec se opět rozzářila v plné síle.

„Ty výpadky nám úplně rozhasí systémy,“ rozčilovala se Ayanna. „Procesory se musí pokaždé restartovat, a než to stihnou, dostanou další ránu. To nám moc nepomáhá.“

„Nařid' Mk16b, ať se vrátí ke špičce stromu,“ řekla Laura. „Musíme zjistit, co se tam děje.“

„Jasně.“ Ayanna přikývla jako v mrákotách. „Ano. Dobře.“

Laura se jednou rukou chytila okraje panelu a druhou mačkala tlačítka. Nad jejím křeslem vyjel ze stropu kabiny holografický

projektor a začal s promítáním složeného obrazu poskytovaného hejnem dronů. Daly se do pohybu ke špičce stromu.

„Sedm jsme jich ztratili. Patnáct jich vykazuje omezenou funkčnost.“

„Ty bláho,“ mumlala si Laura. Nešla jí z hlavy Rojasova slova. *Fakt paráda*. Co tím myslel? Viděl něco?

„Jak dlouho to bude trvat?“ zeptal se Joey.

„Dvacet minut,“ řekla Ayanna. „Hejno mapuje druhý konec stromu.“

Laura strašně chtěla křičet – proč nenechali nějaké drony i v blízkosti exokabiny? Určitě na to byly postupy. Na druhou stranu nikdo ve Společenství si nedokázal představit takto rozsáhlé selhání spojení. Všichni z toho byli rozhození. Vinit Ayannu by nic nevyřešilo.

Každých pár set metrů cesty podél stromu ztratili další dron. Někdy během několika sekund selhaly i dva či tři. Nemělo to žádný řád.

„Takhle se k exokabině nedostane ani jeden,“ reptala tiše Ayanna.

Laura ji ignorovala. Raketoplán čtrnáct rovněž trpěl narůstajícím počtem výpadků. Síť už si jen s obtížemi udržovala vnitřní soudržnost a mnohé podsystémy selhávaly. S hrůzou sledovala, jak se odpojilo několik primárních letových systémů – přední manévrovací trysky, tři regravitační jednotky a systémy podpory života.

„Sakra,“ zavrčela Laura, když se vypnuly systémy v kabině cestujících. „Nemůže ztratit podporu života.“

„Pro nás tři je na palubě kyslíku dost,“ prohlásil Joey.

„A k čemu je to dobrý?“ vyjela Laura. „Navíc nás poletí pět.“

„Uklidni se,“ řekla Ayanna. „V nejhorším případě si oblíkneme skafandry.“

„Pokud fungují,“ procedila Laura a nesnášela se za to, že dává znát svůj strach. Ale... vyhlídka na udušení jí rozjela představivost na plné obrátky. Viděla, jak se jí ve skafandru rozsvěcí jedna červená kontrolka za druhou, jak ochable tluče do čelního skla, zatímco se čtrnáctka přibližuje k planetě, tak blízko...

„Hejno dorazilo k exokabině,“ ohlásila Ayanna vyrovnaným hlasem.

Laura se snažila vyčistit si hlavu a soustředit se na hologram zobrazující přenos z hejna. Droníků zbylo už jen osmdesát sedm. Opět zaujaly kruhovou formaci a pluly nad špičkou zkresleného stromu. Záhyby se ostře klikatily, spojovaly a čím blíže byly špičce, tím byly mělčí. V krystalech se nevyzpytatelně vlnily dlouhé přízraky moaré, ale i jejich intenzita slábla. Celé oblasti zůstávaly mezi jednotlivými úkazy poměrně dlouho tmavé.

„Tamhle!“ řekla Ayanna. Exokabina se vznášela dvacet metrů od stěny úzké strže a něco přes sto metrů od špičky. Všude kolem vyrůstaly z krystalu tmavé koule.

Ibua ale Laura nikdy neviděla. Nechala obraz otočit a zkontrolovala i jiné pukliny nedaleko špice. Všechny byly obsypané temnými koulemi, od velikosti žaludu po třímetrové kusy. Ibu nikde.

„Hejno nám přenáší signál z exokabiny,“ hlásila Ayanna, „ale Rojas neodpovídá.“

„Co vysílače ve skafandrech?“ zeptala se Laura.

Ayanna stiskla rty a zavrtěla hlavou.

„Přiblíž tu exokabinu, prosím,“ řekl Joey.

Ayanna ručně přepínala páčky a obraz poskakoval podle zvyšujícího se parametru přiblížení, až se nakonec zaměřil na exokabinu.

„Poklop je venku,“ řekl Joey. „Dokážeš dostat drony blíž?“

Ayanna k exokabině nasměrovala pár Mk16b.

„Blíž to nejde,“ ohlásila konečně.

Hologram zobrazoval exokabinu ve vysokém rozlišení. Visela nad křesly pilotní kabiny jako zjevení kolektivní viny. Mohli se podívat otevřeným průchodem a spatřit svítící barevnou grafiku na ovládacích panelech. Uzel bezpečnostních pásů se líně sápal ze sedaček a přezky se kymácely v prázdném prostoru jako chromované hadí hlavy.

„Není tu,“ zašeptala Laura. Jako by se jí vracela vesmírná nemoc; motala se jí hlava. Dala se do ní zima.

„Kde, kurva, je?“ zeptal se Joey.

„Ty skafandry se před hejnem neskryjou, leda by byly padesát kilometrů daleko,“ řekla Ayanna.

„Je jasný, kde jsou,“ přinutila se vyslovit Laura. „Uvnitř.“

„Uvnitř čeho?“ začal Joey. „Uvnitř stromu, nebo uvnitř koulí? Slouží jako přechodová komora?“

„V krystalové struktuře jsme nezaznamenali žádné dutiny,“ odpověděla Ayanna.

„Proskenuj ty koule,“ řekla jí Laura. „Klidně to do nich tím dronem napal a rozkřápní je jako vajíčko. Musíme je najít.“

„Jo,“ krátce přikývla a pustila se do přesměrovávání hejna.

Zvrásněný povrch koulí byl uhlíkový, ale vnitřek jakémukoliv skenu odolával. Ayanna rozmístila kolem jedné z nich prstenec osmi dronů, ale záření z jejich senzorů nedokázalo proniknout skrz povrch.

Laura nad jedním z nich převzala kontrolu a plnou rychlostí ho poslala na kouli. Zbytek hejna jim zprostředkoval dokonale čistý obraz útoku – a odrazu, jenž poslal zběsile rotující dron daleko do vesmíru.

Odmítala se vzdát a převzala kontrolu nad dalším, zrušila bezpečnostní omezení iontového motorku a vystřelila ho z pětisetmetrové vzdálenosti. V okamžiku nárazu letěl čtyři metry za sekundu. Náraz vyřadil polovinu jeho systémů, ale na kouli nebylo ani škrábnutí.

„Nic to nedělá,“ řekla Ayanna klidně, ale tónem, jenž měl taranování mimozemských koulí ukončit.

Laura se třetí sondou vzdálila dva kilometry od stromu a pak akcelerovala zpět. Tenhle to v okamžiku nárazu dotáhl na dvacet jeden kilometr za sekundu. Rozletěl se na kousíčky řítící se okolním vesmírem. Kouli střet nijak nepoškodil.

„Z čeho to sakra jsou?“ rozčilovala se. „Musí se přece nějak otevírat, jako mušle. Když narvali Ibua a Rojase dovnitř, musí jít i ven.“

„Lauro, uvnitř nic není,“ řekla Ayanna.

„Ale hovno! Čidla dronů prostě nejsou dost dobrý. Jsou uvnitř. Kdy jinde by byli?“

„Já nevím.“

„Oblékám se. Vezmu si tam jinou exokabinu a vystříhám je ven...”

„Ne.“ Ayanna nekřičela, ale nepřipouštěla ani diskuzi, což zdůraznila i myšlenkami. „Nikam exokabinou nepoletíš. Ne dokud nezjistíme, co se jim stalo, a nebudeme mít záchranný plán.“

„Slyšela jsi Rojas,“ horečně naléhala Laura. „Exokabiny mají energočepele, který se do koule dostanou.“

„Tak proč to neudělal? Lauro, zamysli se na chvíli. Prosím! Jsme v Prázdnotoprostoru, a aby toho nebylo málo, máme tu strom, mimozemské zařízení pracující na molekulární a kvantové úrovni, které vůbec nerozumíme, a dva naši lidé zmizeli, aniž bychom tušili jak a kam. Zuřivě tu poletovat nic nevyřeší a rozhodně to nepomůže Ibuovi a Rojasovi. Potřebujeme informace, *mnohem* víc informací.“

„Má pravdu,“ řekl Joey. „Rojas je chytrý a zkušený, zná postupy při průzkumných misích lépe než my. A zmizel stejně jako Ibu.“

Laura chápala, že mají pravdu, ale... „Sakra práce,“ řekla. Uznat, že se mýlí, že se chová jako horkokrevná prvoživočačka, bolelo. Už staletí nejednala impulzivně. „Nemyslí mi to. Omlouvám se. To musí být ještě gomora z fáze.“

„Ne,“ pronesl Joey. „To se nám dostává pod kůži Prázdnota. Není to přirozený.“

„Najdeme je.“ V Ayannině hlase bylo odhodlání. „Jen musíme vymyslet jak.“

„Nemyslím, že je to jen fyzikální problém,“ uvažoval Joey. „Určitě si vybavujete, že je Ibu označil za úžasné. Co tím asi myslel? Právě nám řekl, že do nich nevidí mimosmyslovými schopnostmi. Co ho k tomu vedlo, jaký útržek informace ho přiměl říct něco takového? Je bystrý a rozumný stejně jako my. Neplácnul by to jen tak. A Rojas taky ne.“

„*To je fakt paráda,*“ dumala Laura. „Takhle to řekl Rojas. A máš pravdu; vůbec to nesouvisí s tím, co se dělo. Jeho parťák se zasekl v mimozemském artefaktu – měl by myslet jenom na to, jak ho dostat ven, jaký zvolit postup.“

„Něco se jim dostalo do hlav,“ řekla Ayanna. Z myšlenek jí zase pronikal strach. „Zatáhlo je to dovnitř.“

„Včela na pyl,“ promluvil Joey. „Žralok na krev.“

„Zkreslený strom má vlastní vědomí,“ pronesla Laura. A že se jim dostal pod kůži, bylo náhledni; dobře si vzpomínala na to, když se po roce 3025 v gaiapoli rozjely narkomemy. Začaly jako obyčejný product placement a zesilovaly požitek z různých piv a aerosolů. Obohacování vzpomínek bylo na vzestupu několik let, až málem nenávratně zničilo rodící se koncept gaiapole. Zastavilo ho až nasazení rušiček do sběrných uzlů. Po této zkušenosti nebylo těžké představit si ještě mnohem silnější telepatické síly operující v Prázdnosti.

„Ano,“ přitakal Joey.

Společně hleděli přes čelní sklo na ohromné těleso zářícího krystalu.

„Tak jak je odtamtud dostaneme?“ zeptala se Laura.

„Napřed musíme zjistit, proč si je to vzalo,“ odpověděl Joey.

„Ale vždyť ani nevíme, co to je. Co všechny ty drony? Musí mít přece ještě nějaký smysluplný čidla.“

„Polovina z nich je na planetární průzkum,“ řekla Ayanna. „Povrchové moduly, atmosférické sondy. Do místních podmínek se toho moc nehodí.“

Laura se na chvíli zamyslela. „Má některý z povrchových modulů vrták? Něco, čím by se navrtávala skála a získávaly vzorky?“

„Ano, Viking Mk353. Byl navržený k průzkumu regolitu až do hloubky sto metrů.“

„Pošli ho.“

Zatímco Viking Mk353 obléтал zkreslený strom, na čtrnáctce selhala polovina záložních systémů napájení. Ayanna s Laurou vypnuly všechna zařízení v hlavní kabině pro cestující, aby šetřily proudem. Horší bylo, že to zabalilo i šest větráků v pilotní kabině. Vzduch se sice dal ještě dýchat, ale mírný vánek z ventilátorů značně ochabl.

Laura se vydala ke skříňkám v nákladovém prostoru a vrátila se se dvěma přenosnými čističkami vzduchu. Objemné, metr dlouhé válce s mřížkami po obou koncích fungovaly zcela nezávisle. Na

jedné straně nasály vzduch, přefiltrovaly ho a na druhé ho vyfoukly ven. Připoutala je do jednoho z křesel. Vyzkoušela je a zatím vypnula.

Třídila filtry a snažila se, seč mohla, nezírat na Joeyho. Byl dosud připoutaný v křesle. Ale třes rukou mu cukal celými pažemi.

„Pokračuj,“ řekl jí telepaticky. „Zvládám to.“

„Určitě?“

„Ano. Pořád mám co dělat. Vnější senzory raketoplánu stále fungují. Aspoň některý. Snažím se na planetě najít stopy po přistání. Rozhodně nemám žádný důkaz o nehodě.“

„Aspoň že tak.“ V jeho mysli zachytila neklid. Už měla dost zkušeností, aby poznala, že pramení z něčeho jiného než fyzického nepohodlí. „Co se děje?“

Zavrtěl hlavou, či spíš sebou prudce zaškubal. „Něco tam neseď.“

„Jak neseď?“

„Pořád se na planetu dívám a vím, že na tom obrázku něco neseď, ale nemohu přijít na to, co.“

„Kam tím míříš?“ opatrně se zeptala.

Pokřivené rysy mu stáhla křeč. „Nevím. Mám to přímo před očima. Víím to. Ale nevidím to.“

„Můžu ti nějak pomoci? Můžu s tebou ty snímky projít.“

„Ne. Děkuju. Přijdu na to.“

„Tak jo.“ Chtělo se jí říct něco o tom, že mu myšlení může ovlivňovat nemoc. Místo toho se na něj povzbudivě usmála a odstrčila se do chodby.

„Jaké je spojení s vikingem?“ zeptala se, když se vrátila za Ayannou do přední části kabiny.

„Jde to.“

Obrazovka na ovládacím panelu přenášela přiblížení vikingu ke špičce stromu. Poziční světla exokabiny blikala uprostřed záběru.

Laura sledovala, jak přistávací modul přilétá do mělkého záhybu, ve kterém zmizeli Ibu s Rojasem. Ayanna ho bez potíží řídila na dálku a zastavila s ním sto metrů od exokabiny.

„Říkala jsem si,“ promluvila Ayanna, „že jestli jsou v jedné z koulí, tak stejně nevíme, ve které. Začnu proto vrtat do jedné z těch menších, ve kterých určitě nemohou být.“

„Jasně,“ řekla Laura. „Dobrý nápad.“ Ona takhle ale neuvažovala. Spíš si představovala, že vrták použije k vysvobození pohřešovaných kolegů, byť jí stále unikalo, jak by to měli udělat.

Viking se vznášel necelých deset metrů nad koulí s průměrem sto deset centimetrů. Malá palubní matrice ho pomocí zážehů malých iontových trysek držela na místě a vysunula vrták.

„Bude nás zlobit vyrovnaní točivého momentu,“ vysvětlovala Laura. „Modul nemá dost paliva. Viking je navržený na bezpečný průlet atmosférou a dosednutí, ne na vesmírné operace.“

„Já vím,“ řekla Ayanna.

Zažehly se iontové trysky a viking se roztočil kolem své osy. Spustil vrták. Silné přistávací trysky se krátce zažehly a tvrdě modul přitlačily k povrchu koule. Vrták se dotkl svrchní vrstvy a obraz se zatřásl. Pak se rozmazal, protože se viking roztočil. Trysky se pokoušely pohyb kompenzovat, ale vidět byly už jen šmouhy.

„Co to –“ vykřikla Ayanna.

Viking náhle vystřelil od stromu a točil se v kotrmelcích.

Laura zírala na hologram se složeným obrazem z hejna Mk16b. „Panebože, podívej se na to.“ Vrták do malé koule evidentně pronikl. Stříkala z ní bledá tekutina, v tenkém, tři metry vysokém gejzíru, jenž se pak proměnil ve spršku kuliček mířících stále dál, kmitajících a šířících se ve vakuu všemi směry.

„Sebral viking něco?“ třesla oči Laura a Ayanna se opět pokoušela ovládnout otáčející se modul, zpomalit ho a stabilizovat dráhu.

„Cože?“

„Vzorky v hlavici vrtáku? Dostal se tam materiál, dřív než modul odlít?“

„Myslím, že jo. Vydrž.“

Bledý gejzír slábl a zmenšoval se. Během několika sekund z navrtané díry vytékala jen stružka vláčné tekutiny jemně opředená mlhou vakuového varu.

„Pokud jsou ty koule plné kapaliny, tak v nich Ibu a Rojas nemohou být,“ řekl Joey.

Laura upírala zrak ke kouli a bublající ráně. „Tak kde sakra jsou?“

„Tam co *Rumělková* a čtyřicetadvacítky.“

„Tos mi pomoh.“

„Viking je stabilní,“ ohlásila Ayanna. „V zásobnících na vzorky něco je.“

Obě se otočily k obrazovkám na ovládacím panelu, kde se rozběhla předběžná spektrální analýza.

„Uhlovodíky.“ Laura odčítala ze surových dat a dál je analyzovala rutinami v makromolekulárních klastrech. „Voda. Cukry. Co je tohle? To by mohly být uspořádané proteiny.“

„Ta kejda je organická,“ nevěřícně zašeptala Ayanna. „Ono to žije.“

Světla v kabině zhasla a nahradila je bleděmodrá záře nouzového osvětlení. Někde v raketoplánu se rozezněl požární poplach.

*

K vypáčení obkladů na pažení kajuty pro cestující byl potřeba energošroubovák ze skřínky s vybavením. Než se jim to podařilo, kompozitový panel stihl zčernat a začaly se na něm dělat bubliny. Nebyl to otevřený oheň, ale uvnitř byly doběla rozžhavené energetické články. Pokropit je gelem z hasičáku by bylo k ničemu.

Laura vyškubla z úložného prostoru nad hlavou jeden z ochranných obleků a strčila ruku do rukávu. Izolace rukavic by měla vydržet tak akorát. Ayanna přestříhala kabely vedoucí k článku, včetně kotvicích lišt, a Laura jej vylomila, zabalila do overalu a odhodila vzduchovým uzávěrem do nákladového prostoru. Energočlánek v ochranném obleku syčel. Praštila do nouzového dekompresního tlačítka. Doutnající hmota vylétla do vesmíru odklopeným vnějším poklopem.

„Tady je další.“ Ayanna se snažila z kajuty překřičet všudypřítomné sirény poplachů.

Laura se prohrabovala ve skříňkách a hledala pořádné nářadí. Na ruce měla puchýře od rozžhavených energočlánků. Izolace ji přece jen úplně neochránila. Odstrčila se zpět do kajuty cestujících, vybavena opaskem se sadou nástrojů.

Nakonec musely odstranit čtyři zkratované články a fyzicky zkontrolovat ostatní. V raketoplánu jich bylo sedmnáct.

„To je prostě skvělý,“ ulevila si Ayanna a roztřeseně kontrolovala prostor za posledním panelem. „Těch poruch už bylo tolik, že musely způsobit skutečný problém.“

Lauřinu u-patronovi se podařilo napojit na ovládací rozhraní energočlánků. „Přepětí bylo sice daleko za limity, ale pojistky vypadly včas. Pokud chceme obnovit přívod energie do palubních systémů, musíme vyměnit hlavní obvody.“

Ayanna se znechuceně rozhlédla. Namodralé nouzové světlo ještě ochladlo a odmontované panely neřízeně poletovaly kolem spolu se zbytky kabelů po vystříhaných energočláncích. Jedna z čističek, kterou se snažili zbavit spalin po požáru, poletující izolaci vířila a kousky kabelů si museli neustále odhánět od očí. „Na tyhle nesmysly nemáme čas,“ prohlásila. „Selhaly jen zálohy, hlavní fúzní vedení je v pořádku. Navíc energočlánků je ještě dost. Shořely jen tady, kde to schytaly nejvíc.“

Laura sledovala, jak si Ayanna prohlíží spoušť v kabině. Ve vzduchu stále čpěl ozon a spálený plast. Likvidace energočlánků a nezbytné odpojení souvisejících podpůrných systémů jim zabraly přes tři hodiny. Ale všechna ta práce nebyla příliš vidět, a to ještě ani nezačaly s opravami. „Máš pravdu,“ souhlasila.

Joey byl na služební palubě a upíral zrak k otvoru po stropním obkladu, který odmontovali, aby se dostali k jednotce podpory života, automaticky odpojené kvůli přepětí. Paže a nohy se mu klepaly již bez přestání a zabraňovaly mu v jakékoliv přesnější práci. Laura ale užasle pozorovala, s jakou lehkostí telekineticky pohybuje dráty a elektronickými součástkami, dokonce uvolňoval i šrouby a uklízel je na vznášející se trojrozměrnou hromádku.

„Hustý,“ prohlásila.

„Díky.“ V telepatickém přenosu zněla úleva. „Aspoň k něčemu jsem užitečný.“

„Jsi užitečný od začátku.“

„No jasně.“

„Ale jdi, nejsi přece prvoživoťák, který chce, aby ho litovali. V tomhle věku už nikdo nepracuje jinak než duševně. Lidi nehodnotíme podle jejich tělesných schopností.“

Joey nesouhlasně zamručel. „To se může na povrchu snadno změnit. Bez botů se k fyzické práci vrátíme.“

S předstíranou plachostí zdvihla obočí. „Brandtovi a manuální práce? Jsme tedy ztraceni.“

Hrdelně se zasmál a pak opět obrátil pozornost ke složitým útrobám jednotky.

Laura odplula do pilotní kabiny a rozhlédla se po svítících obrazovkách a holoprojekcích. Hejno dronů ještě obklopovalo špičku stromu, ale zbývalo v něm už jen šedesát tři funkčních jednotek. Ani stopa po Ibuovi a Rojasovi, ani náznak signálu z jejich skafandrů. Exokabina zůstávala bez hnutí tam, kde ji Rojas nechal. A spálená ruka bolela jako čert.

„Au, do háje.“ Laura si zdravou rukou odhrnula vlasy, které jí trčely zpod polstrované helmy. Děťinsky si představovala, že zatímco napravovaly škody na napájecích systémech, vše se dalo do pořádku.

„Odpočiň si,“ řekla Ayanna. „Jsi vyčerpaná.“

„To ty taky.“

„A jízlivá.“

„Já – sakra.“

„Nic se neděje. Vzbudím tě za pár hodin. Taky se potřebuju vyspat, vždyť máš pravdu.“

„Musíme něco udělat.“

„Raketoplán se rozpadá. Jsme příliš vycukáný, než abychom přemýšlely racionálně. Nic tu nedává smysl. Nemáme dost informací. Mám pokračovat?“

„Ne.“

„Najež se. Na tu ruku si stříkni něco proti bolesti. Běž spát. Neboj, dlouho tě nenechám.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Propast na konci snů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.